DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO 39. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 29 SEPTEMBER 1857. GEHEEL NO. 403.

DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25, en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 6 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing - - 1,00
Voor 5 regels of minder, dito, dito - - - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - - - - 0,25
(Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
Men zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Rates of Advertising.

	1w	2w	3w	4w	8w	3m	6m	9m	1y
1 sq	1 00	1 38	1 75	2	3	4	7	10	12
2 sqs	1 50	2 00	2 50	3	5	6	10	12	15
3 sqs	2 00	3 00	3 75	4½	6	8	12	15	18
4 sqs	2 50	3 50	4 50	5½	8	10	14	17	20
¼ col	3 00	4 00	5 00	6	9	12	17	21	25
⅓ col	4 00	5 50	7 00	8½	12	15	20	25	30
½ col	5 00	7 00	9 00	11	16	20	28	34	40
⅔ col	6 50	8 50	10½	12	20	25	35	43	50
¾ col	8 00	11	13½	15	24	30	40	50	60
1 col	10	14	17	19	30	38	52	66	75

A square is 1 inch or less of space, column width. Business Cards will be inserted 1 year at $1 ? line. Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

's Gravenhage, 26 Augustus. Eenige weken geleden heeft een Parijsch dagblad *le Pays* en verscheidene andere Fransche bladen, wij weten niet op welken grond, medegedeeld, dat de gouv. gen. van Nederl. Indie geprotesteerd heeft tegen de inbezitneming door de Engelschen van de Cocos-eilanden. Uit bijzondere, zeer geloofwaardige bronnen vernemen wij, dat er van genoemd protest evenmin als van de inbezitneming sprake is geweest. Wij verheugen ons deze opheldering te kunnen geven nopens een berigt, dat in de gansche Europesche pers was overgegaan en tot velerlei beschouwingen had aanleiding gegeven, zoodat het zelfs bevreemding verwekte, dat, bij het niet bestaan der beweerde feiten, men niet spoediger zelfs van Regeringswege, eene tegenspraak vernomen heeft. *(Handbl.)*

Amsterdam, 25 Augustus. Gisteren werd in deze stad een eigenaardig volksfeest gevierd. De Goudbloemsgracht, bijgenaamd het Fransche pad, werd na hare demping herdoopt met den naam van Willemstraat, ter herinnering aan Koning *Willem I*, op wiens geboortedag dit feest van de inwijding der straat plaats vond.

De demping dezer straat was reeds lang als hoogst wenschelijk geacht en vooral was in de laatste jaren bij het heerschen van epidemische ziekten deze wensch meermalen geuit, bij de ondervinding dat in dit gedeelte der stad de sterfte belangrijk grooter was dan elders. Deze wensch is thans vervuld. Ten koste van eene som van ƒ15.500 is de poel gedempt en in eene breede straat herschapen.

De straat leverde gisteren een fraai gezigt op. Alle huizen waren met groene en met oranje- en andere linten, vlaggen enz. versierd, sommige hadden toepasselijke opschriften; eene ontelbare menigte bewoog zich langs de straat zelve en in haren omtrek. De burgemeester bezocht de feestvierenden en werd door de bewoners toegesproken, welke toespraak door hem in hartelijke bewoordingen werd beantwoord. Hij woonde vervolgens het mastklimmen, het in zakken loopen en andere volksspelen bij, die bij deze gelegenheid werden gegeven. De meest gewenschte orde heerschte bij dit volksfeest, dat gisteren avond met eene illuminatie is besloten.

— Zondag avond is een vaartuig geladen met steenen, ten anker liggende op het Y nabij den Oosterdoksdijk, aangevaren door de Lemmersche stoomboot *Flevo*, zoodanig, dat het bijna onmiddelijk zonk. De schipper *G. van de Water*, uit Leiden, zijne vrouw en 2 kinderen, benevens de knecht *P. Ruytenberg*, die allen reeds te bed lagen, zijn schier naakt het gevaar van te verdrinken ontkomen. Een meisje van 11 jaren, hetwelk in het vooronder sliep en niet tijdig genoeg gered kon worden, is met het vaartuig gezonken.

Amsterdam, 27 Augustus. In Februarij van het jaar 1856 heeft alhier eene vereeniging plants gehad van zee-officieren, ter gedachtenis aan den heldendood van *van Speyck*, die, gelijk bekend is, in het burgerweeshuis der stad Amsterdam verpleegd is geweest. Bij die vereeniging is door den voorzitter, den kapitein ter zee *Winff*, een door den heer *J. H. Burlage* gedichten feestdronk ingesteld, welke een onverdeelden bijval heeft gegeven den en aldus luidde:

> Aan Amstel's burgerwees, wiens ridderlijke hand,
> Voor de eer van Vorst en Vaderland,
> *De lont sloeg in het kruid, ten koste van zijn leven.* —
> Aan hem, die Neêrlands Vlag, geschonden en verscheurd.
> Aan de overmagt niet veil kon geven
> *Dan in zijn bloed gekleurd.*
> *Van Speyck* heeft, trouw tot in den dood,
> En trouw aan 't kleed als kind gedragen,
> *Zijn Vlag, bij 't laatst vaarwel! gedoopt in 't zwart en rood,*
> En zóó den overmoed in 't aangezicht geslagen.—
> Toen was de driekleur 's vijands buit,
> *Half rood geverwd in 't bloed, half zwart gebrand in 't kruid!*

Op last des Konings is dit gedicht op een witmarmeren steen met zwarte en roode letters en zwarten rand (de kleuren van de Amsterdamsche burger-weeskinderen) ingebeiteld, met den naam van den dichter, in gulden letteren aan den voet. Nadat dit werk zeer in 't geheim volbragt was, zijn de bezoekers van het weeshuis niet weinig verrast geworden, toen deze gedenktafel op den verjaardag van het onthullen van het gedenkteeken op den Dam, en als een blijk hoezeer ook 's Konings gemoed door dit gedicht is getroffen, aan het bestuur van het gesticht is overgegeven en in den muur is ingemetseld.

— Men leest in eene Parijsche correspondentie, dat de maatschappij van het *Credit mobilier* te Parijs, in overeenstemming met de oprigters der Russische spoorwegmaatschappij, in onderhandeling is getreden met de Nederlandsche regering over den aanleg van spoorwegen in Nederland.

— Het te Luik verschijnend blad *la Tribune* meldt, dat de moeijelijkheden, die tot dusverre de vernieuwing van het Nederlandsch-Belgisch handelstractaat hebben belet, uit den weg zijn geruimd.

Hardenberg, 25 Augustus. Ten vervolge op het berigt van den 22sten dezer, met betrekking tot het voorval in de gemeenten Ham, kan thans met zekerheid worden berigt, dat het lijk van het vermiste kindje van acht weken gepasseerde Zondag bij toeval door een ingezeten van den Ham, met name *Willem Eglink*, ontdekt en begraven gevonden is in een kuil, aan een voetpad op niet verren afstand van de woning der ouders gelegen.

De vermoedelijke daderes van het feit, zijnde eene ongehuwde dochter (ongeveer 20 jaren) van wijlen *J. Dood*, mede in die gemeente woonachtig, is onmiddelijk na die ontdekking in hechtenis genomen. Zij heeft dadelijk aan de politie bekend de moordenares te zijn, en tevens verklaard het kind eerst door het toebrengen van drie messteken gedood te hebben. Men zegt dat zij aan verstandsverbijstering lijdt. De justitie wordt verwacht tot het doen van lijkschouwing.

Assen, 27 Augustus. De felle droogte heeft de oppervlakte der veenen geheel en al uitgedroogd, en dezelfde even brandbaar gemaakt als droogen turf of liever veel brandbaarder, daar deze oppervlakte uit zeer ligte veenspecie bestaat, die veel spoediger verbrandt en harder vlamt, dan de gewone turf. Zoo daarin vuur komt, bij eenigzins harden wind, is hetzelve bijna niet te blusschen; in den laatsten tijd heeft men zulks op vele plaatsen ondervonden. Gelukkig, dat de wind is gaan liggen, en men thans overal er wel in geslaagd zal zijn om het vuur te blusschen, althans te stuiten.

— In den gemeenteraad van Meppel is een voorstel gedaan om de dienstdoende schutterij, als zijnde geene noodzakelijke behoefte, maar bijna uitsluitend als eene stedelijke weelde te beschouwen, af te schaffen, ter zake van de daarvoor gevorderde kosten.

Aan burgemeester en wethouders, die den raad binnen drie maanden op dit voorstel moeten dienen van berigt en advies, zal het wel niet moeijelijk vallen, om met de wet in de hand, het ongerijmde en onmogelijke van het gewenschte aan te toonen.

Groningen, 20 Aug. Ook uit het Westerwoldsche wordt even als van elders geschreven over het gelukkig bijenjaar. Sommige van de beste korven hebben de verbazende zwaarte van 80 tot 90 halve Nederl. ponden met vier of vijf opzetsels. Naar men verzekert, zijn er aldaar groote bijenhouders die ƒ500 overhouden.

— Woensdag had te Wedde de gewone najaarsmarkt plaats. Als naar gewoonte, werden des avonds weder de herbergen bezocht om de drinkzuchtige Westerwoldingers in de gelegenheid te stellen hunnen dorst te lessen. De rijksveldwachter *Bruins* te Vlagtwedde had zich mede ter handhaving van orde, derwaarts begeven, omdat het bekend is, dat er bij die gelegenheden niet aan klopperijen, waarbij zoowel stokken als messen worden gebezigd, ontbreekt.

Genoemde rijksveldwachter begeeft zich op aanzoek in eene gelagkamer, ten einde de aldaar aanwezigen tot rust en orde aan te manen, doch toen hij eenen wederspannige, dien hij niet bij name kende, voor den burgemeester wilde geleiden, werden eensklaps alle de in het vertrek aanwezige kaarsen of lampen uitgebluscht en *Bruins* door de aanwezigen eensklaps overvallen, van voren en achteren met messen of andere scherpsnijdende werktuigen gesneden, zoodat de schoot van zijnen uniformjas beschadigd en van onderen tot boven doorgesneden is. Zijne opperkleederen moeten geheel onbruikbaar zijn. Ook ontbrak het genoemden *Bruins* niet aan wonden, waarvan een aan het hoofd, die eene belangrijke bloedstorting ten gevolge had. Hij verliest onder die massa echter zijne tegenwoordigheid van geest niet, haalt de haan van zijne karabijn over en geeft vuur, waarop zijne aanvallers de vlugt nemen en hij daardoor dus ontzet werd.

Wanneer zal er te Westerwolde toch wel aan zulke gevaarlijke vechtpartijen een einde worden gemaakt?

— Men schrijft ons uit Sneek: 't Schijnt, dat de maat der rampen voor den Frieschen veeman nog niet vol is. Niet alleen dat de longziekte onder zijnen schoonen veestapel nog schromelijke verwoestingen aanrigt, maar ook de muis en de aanhoudende droogte teisteren zijne anders zoo welige weiden, zoodat het er in deze environs en trouwens over de geheele kleistreek allernaarst uitziet. Alles is rood en kaal gebrand, waardoor het vee honger lijdt. Tot vergrooting van het ongeluk zijn de slooten en putten op vele plantsen ledig, zoodat de boer, ten einde voor te komen, dat zijn vee niet door dorst vergaat, 't water door pompen uit kanalen en vaarten moet halen. Zoo er niet spoedig uitkomst komt, is hij genoodzaakt zijn vee op stal te zetten, wat hem slecht te pas zou komen, daar ook zijn hooivoorraad gering is.

RUSLAND.

Den 15den dezer is te Peterhoff, waar de Russische Keizer en zijn gezin thans hun verblijf houden, prinses *Cecilia* van Baden plegtig in den schoot der Grieksch-Russische kerk opgenomen. Zij nam bij die gelegenheid den naam van *Olga Feodorowna* aan. — Den volgenden dag had, insgelijks in de kerk te Peterhoff, de verloving der prinses met den grootvorst *Michiel* plaats. Na de afbeeldingen der heiligen gekust en het nachtmaal gebruikt te hebben, wisselden de bruidegom en de bruid de trouwring n.

— De Russische dagbladen deelen de oprigting te Petersburg mede van eene maatschappij, ten doel hebbende de daarstelling van fabrijken van verduurzaamd vleesch, in het zuiden van Rusland en in Siberië, alwaar het rundvee overvloedig en van geringe waarde is. De producten zullen naar Frankrijk vervoerd worden, om tot minderen prijs, dan het versche vleesch te worden verkocht. De statuten zijn geoctrooijeerd bij ukase van den 23sten Julij l.l.

Het kapitaal der maatschappij bestaat uit drie millioen zilveren roebels of zes millioen gulden. De werkzaamheden zullen onmiddelijk worden aangevangen. Het schip *Solis*, te Marseille uitgerust door de heeren *Chollet en Co.* en bevracht met het noodige materiëel en een talrijk personeel werklieden, als: blikslagers, slagters, looijers, enz., is gereed om uit te zeilen. De eerste werkplaats is gelegen twee wersten van Restoff, aan de Temernik, een tak van den Don, te midden van uitgestrekte weilanden. Er zijn reeds kudden vee bij voorraad aangekocht.

Het Russische personeel der maatschappij is reeds op de plaats aanwezig, en men wacht slechts op de Fransche kolonisten, om de werkzaamheden aan te vangen en nog vóór het einde des jaars de eerste producten in Frankrijk in te voeren.

— De *Triester Zeit.* deelt uitvoerige berigten mede omtrent de gebeurtenissen in den Caucasus. Volgens die berigten, zouden de Russen gevoelige verliezen hebben geleden. *Schamyl* zou hunne magt, onder generaal *Bunadowsky*, over de rivier Koysow hebben gejaagd, waarbij 3 à 400 man buiten gevecht werden gesteld. Ook was eene groote hoeveelheid krijgsvoorraad in de handen der bergbewoners gevallen. *Schamyl* zou daarop de belegering van de stad Temourkan aangevangen hebben. Van eene andere zijde wordt berigt, dat hij later genoodzaakt is geworden, dit beleg op te breken.

DUITSCHLAND.

Zaturdag l.l. werd op de hooge vlakte van den Drachenfels het gedenkteeken tot herinnering aan de vaderlandsliefde der Rijnlanders en aan het vormen van den vrijwilligen landstorm in het Zevengebergte, in de jaren 1813, 1814 en 1815, plegtig ingewijd. Het is geheel uit vrijwillige bijdragen gesticht en aan het boveneinde der zuil prijkt het ijzeren kruis, ten jare 1846 door den Koning van Pruissen, te gelijk met de goedkeuring van het plan, geschonken.

— Ten gevolge der aanhoudende droogte, vermenigvuldigen de muizen zich in verschillende oorden van Duitschland op eene zeer verontrustende wijze en brengen aan de nog te veld staande herfstvruchten, aardappelen en knollen groote schade toe, terwijl men ook voor de uitgezaaide rogge en tarwe vreest, naardien de ondervinding geleerd heeft hoe dat ongedierte, als de velden ledig geworden zijn, zich terstond daarheen wendt waar nog iets te knagen valt.

— In sommige streken van Duitschland heeft de handel in kersen dit jaar veel opgebragt. Drie gemeenten in Rijn-Beijeren, die te zamen slechts 1300 inwoners tellen, hebben gezamenlijk voor ƒ19,000 van die vrucht verkocht, behalve den voorraad dien zij nog voor eigen gebruik hebben behouden.

— Een hevige brand heeft Dingsdag in de stad Maagdenburg gewoed; verscheidene koninklijke magazijnen, de Wittenberger spoorwegbrug en dertig huizen zijn daarbij, volgens telegrafisch berigt, in de asch gelegd.

FRANKRIJK.

Dag en nacht wordt aan het kamp bij Chalons gewerkt. Alleen aan den spoorweg zijn 1600 arbeiders bezig. Geheele rijen van tenten, die tot koffijhuizen, cantines en eetvertrekken moeten dienen, rijzen als uit den grond op. De eerste troepen werden den 23- de laatsten den 30sten Augustus verwacht. De legerplaats beslaat eene oppervlakte van 15000 bunders en daarvoor is eene plaats uitgekozen die zich bijzonder onderscheidt. Het was op deze zelfde vlakte dat *Attila* ten jare 450 verslagen werd en aan den ingang daarvan werden, in den slag van Valmy, in 1792, de Pruissen teruggedrongen, terwijl aan de andere zijde dezer beroemde velden de slagen bij Montmirail, Champ Aubert en la Fleure Champinoise plaats hadden. Het ligt in het plan des Keizers aldaar uitgestrekte vestingwerken, op de wijze van die der Oostenrijkers bij Verona en Linz, aan te leggen en daardoor dit gedeelte der Fransche grenzen te dekken, over welke de Pruissen in 1792 Frankrijk binnenrukten.

— Eene onlangs bekend gemaakte circulaire van het ministerie van marine legt den kommandanten der Fransche oorlogsschepen de verpligting op, om de Engelsche transportschepen met troepen overal zooveel mogelijk bijstand te bieden, en zoo dikwijls het doenlijk en noodig zal wezen, op het sleeptouw te nemen. Deze circulaire is op bevel des Keizers uitgevaardigd.

— De *Moniteur Algerien* meldt, dat het naamfeest des Keizers den 15den op fort *Napoleon* in Kabylie door de troepen der expeditie is gevierd; dat de Kabylen aan de vermakelijkheden deel namen en dat de bevolking van allerwege uit den omtrek is gekomen om het vuurwerk te zien.

— Een jeugdig bediende bij een restaurateur te Parijs, die het gaslicht had uitgeblazen en vergeten had de kraan te sluiten, is des morgens gestikt op zijne legerstede gevonden. Arabische stammen, die de schat-

Uit goede bron wordt uit Parijs aan de *Koeln. Zeit.* berigt, dat het thans officieel is dat de Keizer van Rusland het kamp bij Châlons zal bezoeken. In de officiele kringen te Parijs baart dit natuurlijk groote vreugde, en men is daar zeer nieuwsgierig te weten hoe Engeland deze Russische manifestatie zal opnemen. Men gelooft echter dat Groot-Brittanje haar even zoo gelaten zal aanzien als alle kleine vernederingen, die het in den jongsten tijd moest verduren. Te Weenen zal de aanwezigheid van den Czaar in Frankrijk geen groote blijdschap verwekken, en het is te verwachten, dat de gevaren van die Russisch-Fransche verstandhouding ook op andere plaatsen zich zullen doen gevoelen.

Volgens de *Morning Post* zal de bijeenkomst der Keizer van Frankrijk en Rusland niet in Frankrijk, maar in Duitschland plaats hebben, en wel tegen het laatst van September.

— Het effectief van het Fransche leger is voor 1859 bij de begrooting vastgesteld op 392,400 man, en het aantal recruten op 75,000 man. Het aantal kweekelingen op de militaire scholen zal ook aanzienlijk worden verminderd.

— Volgens *Galignani's Messenger*, heeft de sterrekundige *Babinet* aan het instituut de mededeeling gedaan, dat wij, van den Oceaan, eene reeks van heete jaren zijn ingetreden, waarvan het tegenwoordige jaar de aanvang is.

— Laatstl. Maandag, *zeer vroeg in den morgenstond*, vonden eenige politieagenten, bij het doen van hunne ronde, onder een der Bogen van de Pont au Change te Parijs, waar de rivier thans droog is, twee jongens van veertien of vijftien jaren, op den grond uitgestrekt en in diepen slaap. Wakker geschud en ondervraagd, gaven zij een verward antwoord, waarop de agenten, die het noodig achtten hunne zakken te doorzoeken, zeer verbaasd waren die vol goud te vinden. Niet twijfelende of zulks was het gevolg van een diefstal, bragten zij de knapen naar den commissaris van politie, wien zij eerst eenige fabeltjes poogden wijs te maken, maar weldra tot de volledige bekentenis kwamen: Des nachts te half een hadden zij in de Rue de Bac een Engelschman ontmoet, die hun een geldstuk aanbood, als zij hem den weg naar zijn hôtel wilden wijzen. Daar zij bemerkten dat de man zoo zwaar beschonken was dat hij zich naauwelijks kon staande houden, bragten zij hem naar eene eenzame straat, waar hij nederviel. Zijne verraderlijke wegwijzers plaatsten hem nu voorzigtig tegen een muur, waar hij spoedig in slaap viel, en verwijderden zich, na hem te hebben uitgeplunderd. Weldra echter deelden zij, in één opzigt, in het lot van hun slagtoffer. In een befaamd huis gaven zij zich namelijk zoo zeer aan den drank over, dat men hen buiten de deur zette, waarna zij, naauwelijks wetende wat zij deden, onder de vermelde brug gingen liggen slapen. Deze jeugdige misdadigers zijn ter beschikking der justitie gesteld.

— Die algemeene raden in Frankrijk zijn Woensdag bijeengekomen. Uit de openingsreden der perfecten, waaraan de zittingen van dien dag gewijd waren, blijkt dat de oogst in alle deelen van Frankrijk uitmuntend is uitgevallen, en men ook de beste verwachtingen van den wijnoogst koestert.

Onze Nederlandsche Correspondentie.

NO. 12.

Rotterdam, 30 Aug. 1857.

De onderwijs-wet door den Koning op den 13den dezer bekrachtigd, is onder no. 103 in het Staatsblad opgenomen, door de tot stand koming van deze wet, is een belangrijken stap gedaan, om op het staatkundig gebied eene wenschelijke rust te bevorderen. Het petitionnement, zoo nadrukkelijk door den Koning gedesavoueerd, is, zoonls men denken kan, ten eenenmale in duigen gevallen. De nederlaag, door de antirevolutionairen geleden, is zoo groot, dat de kandidaat voor het lidmaatschap der tweede kamer in het distrikt Leiden in plaats van en aanbevolen o. a. *door* den heer Groen, de heer Tading van Berkhout, niet zooveel stemmen op zich heeft kunnen vereenigen, dat hij voor eene herstemming, die den 2den September moet plaats hebben in aanmerking kan komen. Vermits niemand de vereischte meerderheid heeft gekregen, moet er nu gekozen worden tusschen de HH. mr. N. Olivier te Leiden en R. J. Schimmelpenninck te Amsterdam. De eerste wordt voorgesteld door de constitutionelen, de laatste door de gematigd liberalen. Men kan derhalve met beiden te vreden zijn.

Na voorafgegane kennisgeving, is het zittingjaar der staten generaal, in eene plegtige vereenigde zitting van de beide kamers op den 26sten, door den minister van binnenlandsche zaken, in naam des Konings gesloten. De minister hield bij deze gelegenheid de volgende rede:

„Mijne Heeren!

„In gevolge 's Konings bevelen heb ik mij in Uw midden begeven, om in Zijnen naam de tegenwoordige vergadering der Staten-Generaal te sluiten.

„Velerlei dienstbelangen ontvingen door Uwe bereidvaardige medewerking, hunne vereischte regeling. Tot de vereeniging van een aantal gemeenten werd de grondslag gelegd. Op het stuk der zeevisscherijen en op dat der jagt en visscherij werden nieuwe bepalingen gemaakt. De scheepvaart werd van den Sondtol ontheven. Ten slotte werd het moeijelijk vraagstuk der regeling van het lager onderwijs, door een wel verstaan gemeen overleg, tot beslissing gebragt op eene wijze, waardig het hoog gewigt van het onderwerp, waardig de verhevene roeping van de wetgevende magt.

„De Koning heeft met bijzonder welgevallen opgemerkt den gang uwer overweging te dezer zake, en heeft de gewenschte uitkomst bezegeld door eene spoedige bekrachtiging der wet.

„Belangrijke wetsontwerpen zijn in behandeling gebleven. Zij zijn nog onlangs vermeerderd door die betreffende de onderscheidene takken van het geneeskundig bestuur.

„Al deze voordragten zullen niet te vergeefs gedurende deze vergadering zijn ter tafel gebragt. Door het onderzoek daaraan reeds toegewijd of inmiddels toe te wijden, zullen de overwegingen dienaangaande in Uwe volgende bijeenkomst misschien minder tijd vorderen, en zal de duur Uwer werkzaamheden welligt kunnen worden bekort.

„Het zal ook dan, gelijk in deze vergadering, u niet ontbreken aan de gelegenheid om bewijzen te geven van uwe zorg voor 's lands belangen. De Regering wenscht niets liever dan U, Mijne Heeren, daarin voor te gaan, en met gemeenschappelijke krachtsinspanning het welzijn van het Vaderland te bevorderen, hetwelk zich, dank zij den Allerhoogste, in zoo vele milde zegeningen bij voortduring mag verheugen.

„In naam des Konings verklaar ik deze vergadering der Staten-Generaal te zijn gesloten.

Daarna is den minister door dezelfde commissie uitgeleide gedaan, waarna hij zich naar het koninklijk paleis heeft terugbegeven.

Een enkelen blik op deze sluiting-rede is niet overtollig te achten, omdat onze lezers indertijd kennis hebben genomen van de troonrede, waarmede de thans gesloten zitting in 1856 werd geopend. Niet één der beloften, toen bij monde van het hoofd van den Staat gedaan, is vervuld, en in zoo verre heeft deze *sluitings rede* een veroordeelend vonnis, door het kabinet over zich zelve uitgesproken. De emancipatie der slaven, de aanleg van spoorwegen, de organisatie der regterlijke magt, de regeling van *alle drie* de takken van onderwijs, niet van dit alles is tot stand gekomen, dan alleen eene wet op het lager onderwijs. Dit zittingjaar was voor onze wetgeving niet zeer vruchtbaar, en of aan hetgeen de sluitingsrede opsomt, de regering wel veel verdiensten heeft, mag, met uitzondering van de onderwijs-wet, gerust in twijfel worden getrokken. 1. De wetten tot vereeniging van gemeenten, waren het werk, van gedeputeerde staten en gemeente besturen. 2. De wet op de zeevisscherijen was door eene staats-commissie voorbereid. 3. De wet op de jagt en visscherij werd grootendeels door de tweede kamer geredigeerd. 4. De afkoop van den Sondtol, daarvan komt de eer toe, in de eerste plaats aan Amerika en in de tweede plaats aan den aandrang van Engeland. Men ziet hieruit dat de regering niet noodig had te wijzen, op de vele zaken, die in behandeling zijn gebleven. Doch men vraagt te regt of dit niet juist is uitgedrukt en of het niet veel eer moet zijn "zaken die te laat zijn ingediend" en dus niet in behandeling zijn gekomen. Wat baat het dat de ontwerpen tot afschaffing der slavernij zijn ingekomen, om dadelijk door het sluiten der zitting weder te vervallen? De zaak is in de openbare pers sedert jaar en dag besproken, door staatslieden van alle kleur, staats-commissien enz., van alle zijden bekeken: welk nut kan het nu gehad hebben dat die wetten zijn ingekomen, anders dan om de lange lijst van onafgedane onderwerpen te vergrooten.

Het aangelegen onderwerp der spoorwegen schijnt nog met andere bezwaren, dan die het gevolg van uitstel zijn, te kampen te zullen hebben. Men is het in beginsel eens, dat onze noordoostelijke provincien behoefte aan spoorwegen hebben en dat, aangezien de particuliere industrie blijkt te kort te schieten, de staat daar te hulp moet komen. Maar de wijze *hoe* die hulp verstrekt moet worden, daarover loopen de gevoelens ver uit een. Men weet reeds dat de regering 10 millioen heeft om staatsschuld in te koopen, waarvan de bestemming nader zal geregeld worden bij de wet. Ongetwijfeld wil de regering die som als een spaarpot bezigen, om daaruit naar gelang der behoeften ondersteuning te verleenen. Hiertegen verzet zich de oppositie, om twee redenen. 1 Wil zij geene bijzondere fondsen, niet alleen om de geschiedenis dier fondsen, maar ook omdat de jaarlijksche begrooting dan ophoudt den waren toestand van 's lands geldmiddelen uit te drukken en 2 omdat zij wil dat de regering voortga met het afschaffen van accijnsen die de ontwikkeling der industrie in den weg staan. Zij redeneert dus: "Besig de beschikbare sommen tot schulddelging, dan vermindert ge den rentelast en kunt daarvoor accijnsen afschaffen. Mogt later blijken, hoe onwaarschijnlijk ook, dat er voor de afschaffing der slavernij, ter ondersteuning van spoorweg-ondernemingen enz. gebrek aan fondsen is, dan gaat ge den natuurlijken weg en sluit eene leening en om de renten daarvan te dekken, schept ge eene nieuwe belasting, die de industrie niet drukt. In dit hoogst ongunstige geval, zult ge nog het nut gesticht hebben, dat de belemmeringen welke de ontwikkeling van de volkswelvaart in den weg liggen, zijn opgeruimd." Dat over dit onderwerp warm zal gestreden worden, is aan geen twijfel onderhevig. Ook tegen de voorgestelde wijziging der belasting op het personeel, vormt zich eene krachtigen tegenstand. In vele opzigten kan men alzoo verwachten, dat het aanstaande zittingjaar der Kamers hoogst belangrijk zal zijn.

— Het rijksstoomschip *Ardjaens* zal nog dit jaar in dienst gesteld worden, het bevel over dien bodem is opgedragen aan den kapt. luit. ter zee J. H. K. Wasselt. De *Lyme* is den 15den buiten dienst en l'état major op nonactiviteit gesteld.

— De eigenaar en hoofdredacteur van de *Leidsche Courant*, de heer mr. La Lau, is dezer dagen overleden; het is zonderling dat hij den 12 Januarij l.l. in een welgeschreven artikel, zijne wonderdadige redding herdacht, tijdens den ramp die Leiden den 12 Januarij 1807 trof, onbewust dat het einde van zijne aardsche loopbaan zoo nabij was.

— Het bestuur der Rotterdamsche diergaarde vond door het houden van de kermis aanleiding om hare instelling gratis te laten bezigtigen door al de weeskinderen, van alle gezindheden, binnen deze stad, terwijl anderen hen bij die gelegenheid op wafelen en bier trakteerden. Het aanzienlijke getal van 11,000 wafelen was naauwelijks toereikende.

— Die vroeger een brandkast bezat, was gelukkig en gerust in de overtuiging dat zijne daarin verborgen bezittingen voor de magt van het vuur onbereikbaar waren. Door den meer besproken brand te Middelburg werd deze overtuiging echter tamelijk geschokt. De fabrikanten van de daar verongelukte brandkasten, de HH. Giesbers en van Deun, beweerden dat de brandkast, die bij den brand te Middelburg was omgekomen open had gestaan en dat de proef die men daar later met eene andere kast genomen heeft, niet alleen ijzer maar zelf platina zou hebben doen smelten. Dit beweren was wel geschikt om de ongunstige mee-

FEUILLETON.

HEBT UWE VIJANDEN LIEF.

EEN VERHAAL VOOR HET VOLK.

Naar het Hoogduitsch van Franz Hoffmann.

(Vervolg.)

De moeder wankelde, want zij kon haren zoon geen ongelijk geven. Hem verwachtte in het vaderland zeker slechts een zeer beperkt en kommervol leven, terwijl hij ginds in Amerika, jong, werkzaam en bezadigd, gelijk hij was, na eenige jaren ingespannen arbeid zich gemakkelijk eenen zorgeloozen ouderdom kon verzekeren. Voor deze hoop moest de moederlijke bezorgdheid wel verstommen, die slechts met angst eene scheiding, schoon ook slechts eene korte, te gemoet kon zien.

"Maar de middelen?" zeide zij, half toegevend, half twijfelend. "Hoe wilt gij u de middelen tot de reis verschaffen? En dan, Augustijn, hoe de verre reis voor ons, uwe moeder en uwe zusters, bekostigen? Zeker, zeker, lieve jongen, het is eene onmogelijkheid uw plan ten uitvoer te brengen."

"Ook daarvoor is gezorgd, moeder," antwoordde Augustijn. "Als wij ons huis verkoopen, het eenige goed, dat wij hier nog het onze noemen, dan zullen wij eene zoo groote som bekomen, dat ik niet alleen de overvaart bestrijden kan, maar dat u ook nog zoo veel over blijft, om twee of drie jaren zonder eene al te groote bezuiniging te kunnen leven. Zoo lang zal echter in geen geval mijne afwezigheid duren. Buitendien, als ik gelukkig te New York aankom, vind ik hulpmiddelen, van welke ik u nog niets gezegd heb. Oom Dietrich heeft daar een kapitaal van twee duizend dollars, waarschijnlijk de besparingen van zijnen langen dienst-tijd, belegd, en daar hij vader ook tot erfgenaam dier som benoemd heeft, zal men bij mijne aankomst het geld zonder weigeren uitbetalen. En met deze som, lieve moeder, kunnen wij alles bestrijden—de reis—de inrigting—den aankoop der noodige gereedschappen—alles, alles! Zeker, zeker, moeder, de beschikking des hemels heeft mij die doos, van welke niemand meer wist, in de hand gegeven, en nooit zou ik gerust en tevreden kunnen zijn, als ik niet alles beproefde om den schat te ligten, die ons zoo onverwachts is ten deel gevallen. Vertrouw op mij, moeder! Waarlijk, ik zal niet onbezonnen te werk gaan."

"Maar de verre reis, mijn kind, de gevaren der zee, de stormen, die u bedreigen—o God! bij elk zuchtje winds, dat de bladeren der boomen beweegt, zal ik sidderen."

Augustijn glimlachte. "Moeder," zeide hij bedaard, "sta ik niet overal in Gods hand? Zonder zijnen wil valt er geen haar van mijn hoofd, en zijne hand is het, die de stormen gebiedt en de golven der zee vlak maakt. God zal mij niet verlaten, moederlief! Hij ziet in mijn hart en kent mijne gedachten. Ik zou niet met zoo veel vertrouwen in de toekomst zien, als ik niet van den bijstand onzes hemelschen vaders zeker was."

"Goed, goed!" zeide de moeder, door het vrome vertrouwen van Augustijn overmand, en sloot haren zoon in de armen. "Een braaf kind, dat de steun zijner moeder is, dat zal de Heer zegenen, en Zijne sterke hand zal beschermend over zijn hoofd zweven. Trek heen in vrede, mijn dierbare Augustijn: het gebed uwer moeder zal u begeleiden."

Met vrolijken moed maakte Augustijn zijne toebereidselen. Hij was zich van het beste doel bewust, want niet voor zich zelven, maar voor het welzijn zijner geliefde moeder, zijner zwakke, hulpelooze zusters, wilde hij de gevaren eener verre reis over land en zee te gemoet gaan. Voor zijne moeder, die hem zoo innig lief had, scheen hem geene inspanning te groot, en elk offer gering, dat hij aan haar geluk brengen moest. Ook vreesde hij geen oogenblik eenen ongelukkigen uitslag zijner groote onderneming, maar hoopte met het kinderlijkste en onwankelbaarste vertrouwen op den bijstand Gods, des hemelschen vaders.

"Welk kwaad kan u ontmoeten, als hij uw staf en schild is?" dacht hij. "Zijne zaak was immers goed, waarom zou God, de vader aller menschen, die dan niet ondersteunen willen?

In dit geloovig vertrouwen ging hij bij de voorbereidselen tot zijne reis te werk, en wezenlijk scheen ook zigtbaar een zegen op alles te rusten, wat hij begon. Het vaderlijke huis was veel duurder verkocht, als hij en zijne moeder gehoopt hadden, en zoo was dan een der drukkendste zorgen, die voor voeding en kleeding, aanmerkelijk verminderd. Het afscheid van moeder en zusters was wel is waar zwaar en smartvol; maar ook dat werd overgekomen, en met een hart vol hoop ijlde Augustijn op zijn afgelegen doel aan, terwijl de achterblijvenden hem zegenwenschen nariepen, en vurige, innige gebeden om zijn welzijn tot den hemel omhoog zonden.

II HOOFDSTUK.

Wien de Heer lief heeft, dien zendt hij ook eenen vriend.

Augustijn kwam gelukkig in de groote handelstad Bremen aan, en zag naar een schip rond, waarop hij de overvaart naar Amerika kon doen. Toen ter tijd was de scheepvaart tusschen Europa en Amerika nog niet zoo levendig als heden, en daarom was het een gelukkig toeval te noemen, dat Augustijn den eersten den besten keer, dien hij uitging, den kapitein van een groot koopvaardijschip ontmoette, die binnen eenige dagen de reis over de zee wilde doen. Augustijn trad op hem toe, en vraagde hem, of hij de overvaart op zijn schip mogt doen.

De kapitein was een oude zeeman van een barsch voorkomen. De jaren hadden zijn voorheen bruin en dik haar gebleekt en gedund, en slechts weinige grijze lokken speelden om zijn diep gerimpeld, door zon en zon weder gebruind voorhoofd. Zijne kleine grijze oogen loerden scherp en stekend onder dikke, overhangende wenkbraauwen uit, en de smalle, vastgesloten lippen schenen juist niet gewoon, vele vriendelijke woorden te spreken. En toch, als men kapitein Steding voor eenen barschen en bardvochtigen man had gehouden, dan zou men hem groot onregt hebben aangedaan. De ruwe bolster verborg eene edele kern; in de onverschrokken borst, die ontelbare malen de stormen en de rollende golven getrotseerd had, sloeg een zacht en teeder hart, en uit de scherpe, kleine oogen flikkerde geene boosaardigheid, maar slechts een regt goed en doordringend verstand.

Toen Augustijn op hem toe trad, zat hij in een koffijhuis aan het strand, met een glas fonkelenden wijn voor zich, en zag met een zorgeloos genoegen uit het open raam op de schepen in de haven, onder welke zijn goed schip "de *Carolina*", heel statig zijne ranke masten omhoog hief.

"Wat wilt gij, mijn jongen?" vraagde hij Augustijn, die beleefd voor hem boog en daardoor te kennen gaf, dat hij met hem spreken wilde.

"Mijnheer de kapitein," antwoordde Augustijn, niet zonder beschroomdheid, maar met een regt hartelijk smeekenden blik, "ik zou gaarne met u naar Amerika varen."

"Zoo, zoo!" zeide de kapitein en zag Augustijn scherp en doordringend aan. "Dan is het tijd, dat gij u aanmeldt, mijn jongen. Morgen in de vroegte loopt de *Carolina* uit, als voor dien tijd de wind niet omloopt. Breng uwe zaken aan boord, tel mij vijf en tachtig daalders uit voor het passagiersgeld, en maak dan dat gij zelf op de planken komt."

Augustijn verschrikte. Vijf en tachtig daalders! Hij had niet gedacht, dat de overvaart zoo veel kosten zou, en als hij de geeischte som betaalde, dan bleef hem slechts ongeveer een louis d'or van zijn gansche reisgeld over.

"Vijf en tachtig daalders!" zeide hij neerslagtig. "Kan ik dan niet goedkooper naar den overkant komen? Ik zou gedurende de overvaart wel willen werken en mij nuttig maken, als ik dan maar niet zoo veel te betalen had."

Kapitein Steding haalde de schouders op, en ofschoon zijn oog niet zonder een heimelijk welgevallen op den hupschen jongeling, met het vriendelijke, openhartige gelaat rustte, kon hij hem toch geenen troost geven.

"Het doet mij leed, mijn jongen," zeide hij. "De prijzen zijn door mijnen reeder vastgesteld, namelijk door den eigenaar der *Carolina*, en dus mag ik niet op eigen gezag daar veranderingen in maken. Gij moet wel de volle som betalen of achter blijven."

Augustijn stond treurig en wist in zijnen nood noch hulp, noch raad. Al kon hij ook de overvaart betalen, hoe zou hij terug kunnen keeren, als zijn plan eens mislukte, hetgeen toch zeer mogelijk was? Een traan van bittere smart welde in zijn oog op, en met onverholen weemoed, die diep in het deelnemende hart des kapiteins drong, schudde hij het hoofd. "Ach, zoo veel kan ik niet betalen," zeide hij zachtjes en smartelijk. "Wel arme, goede moeder!"

De laatste woorden waren niet voor den kapitein bestemd, maar zonder het te weten, had Augustijn de gedachte uitgesproken, die hem het meeste bezig hield, en het scherpe oor des kapiteins had hem beluisterd.

"Die arme jongen!" zeide hij bij zich zelven, en zijne belangstelling in Augustijn steeg nog hooger dan vroeger. "Wat moet hij zijne moeder lief hebben, dat zij zoo boven al het andere zijn hart bezig houdt!— "Hoor eens," zeide hij hierop luid, "wat wilt gij dan in Amerika gaan doen? Deel het mij mede, als het geen geheim is. Ik ben ginds zeer goed bekend, en weet misschien raad voor u. Gij zijt nog jong, en zult het dus niet kwalijk nemen, als zulk een oude man, als ik, belang in u stelt. Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid, lieve jongen."

Augustijn zag den ouden door stormen geteisterden zeeman aan, en daar uit zijne verweerde gelaatstrekken en zijne kleine, heldere oogen onmiskenbaar eene regt hartelijke goedaardigheid sprak, vond hij er geen bezwaar in, hem zijne geschiedenis en zijne oogmerken mede te deelen. Kapitein Steding hoorde hem opmerkzaam aan, en menigmaal, als Augustijn met diep gevoel van zijne arme moeder melding maakte, die aan een, zoo al niet schitterend dan toch gemakkelijk leven gewoon, thans alle verschrikkingen der armoede te gemoet zag, trok eene zigtbare ontroering over zijn ruw, maar goedhartig gelaat. Eenige malen mompelde hij: "Wakkere jongen! Edel, groot hart!" en drukte krachtig Augustijn's hand, die hij deelnemend gegrepen had.

"Kan ik de papieren niet zien, van welke gij gesproken hebt?" vraagde hij na zich een oogenblik bedacht te hebben, toen Augustijn zijne mededeelingen geeindigd had. "Ik versta een weinig van deze dingen, en zal u gewis naar mijne beste overtuiging zeggen, of zij iets deugen of niet. Want gij ziet wel in, mijn jongen, dat het oi zin zou zijn, als gij geheel te vergeefs naar Amerika wildet overvaren."

Augustijn knikte, en daar hij de bewuste papieren altijd bij zich droeg, reikte hij deze zonder aarzelen den kapitein over. Deze las ze snel, maar opmerkzaam, door, en vouwde ze toen langzaam, als in gedachten verloren, weder op.

"De papieren zijn goed," zeide hij vervolgens. "De schenking des heeren is in behoorlijk geregtelijken vorm opgesteld, het testament uws oom's is in orde, en zonder twijfel zal men u daar ginds alles, wat gij verlangt, toewijzen. Maar, maar,—de zaak kan tijd kosten, en het zou goed [illegible]

ning eenigzins te matigen, maar de concurrentie was daarmede niet te vreden, want andere fabrikanten meenden dat hunne kasten, beter dan die van Giesbers & Co. dien gloed konden doorstaan. Om dit te bewijzen kochten de HH. Bocker & Co. ook te Roermond en concurenten van de HH. Giesbers en van Deun, een brandkast van de laatstgenoemden, plaatste een kast van hun eigen fabrikaat er neven en stookten er nu dapper op los. De kast van Giesbers & Co. viel in elkander, maar die van Bocker & Co. bleef te midden van den hevigen vuurgloed regt overeind staan. De eigenaars bliezen victorie, maar zij deden dat te vroeg, want toen de kist afgekoeld was en geopend werd . . . . was alles wat er in gelegen was tot pulver verbrand. Het publiek heeft er dit bij gewonnen, dat het weet, dat geene brandkasten te vertrouwen zijn, ten zij in een kelder geplaatst. Men heeft nog andere proeven genomen, die gunstiger voor de fabrikanten uitvielen; maar wij zijn zoo vrij om te gelooven, dat dan het vuur zoo veel minder sterk was en bij een brand kan men de hitte niet naar eenen thermometer regelen.

De weersgesteldheid gedurende dezen zomer, is werkelijk zonder voorbeeld, zulk eene langdurige en felle hitte heugt althans niemand. Sedert ons vorig berigt, viel er met uitzondering van een ligt buitje op den 29sten, geen droppel regen. Het is als of wij op een ander gedeelte van den aardbol verplaatst zijn. Men vindt canarie vogels die hier in de open lucht broeijen. Te Wauw en op een plaatsje in het Westland brengen de wijngaarden tweemaal druiven voort, en men hoopt het tweede gewas, dat na St. Jan aangekomen is, bij een eenigzins gunstigen herfst te gebruiken; dat appel- en peerenboomen voor de tweedemaal bloesem dragen, is niets bijzonders meer. Het gewin der bijen is zoo voordeelig als ooit, en de lust voor de bijenteelt, die tamelijk ingesluimerd was, is thans zeer opgewekt. Over het algemeen is de tarwe oogst buitengewoon vroeg binnen gehaald en het gewas liet, in streken waar genoegzaam water was, niets te wenschen over, met rogge en gerst was dit hetzelfde geval; slechts het koolzaad bleef beneden het middelmatige, terwijl daarentegen weder de aardappelen een voldoenden oogst beloven en hebben van de ziekte tot dus ver bijna niets geleden. Dit is de gunstige zijde van dien ongewonen weerstoestand; doch er is ook eene keerzijde, die een minder roos kleurig voorkomen heeft. *Gebrek aan water*, zijn woorden, die, hoo vreemd dat in ons waterrijk landje ook moge klinken, in vele oorden met schrik vernomen worden en overal hoort men van den kansel den Hemel om regen smeeken. Op de weiden wordt aan geen nagras meer gedacht, en waar nog gras is, daar moet men het vee water brengen. Op de Veluwe en in de Betuwe heeft men putten moeten graven tot eene groote diepte om water te bekomen. In vele streken is het schrobben met welwater verboden, terwijl men de tuinen onophoudelijk moet besproeijen, om de moezerij voor verzengen te bewaren. De zuivel bereiding lijdt hier onder geducht, zoo dat men het nu reeds aan de opbrengst der boter kan bespeuren, de groenten worden schaars en de vruchten, vooral van den grond, blijven klein van stuk. Het gebrek aan water is intusschen nog om eene andere rede verschrikkelijk en wel door de onmogelijkheid om in geval van brand, het vuur te kunnen blusschen en nimmer hoorde men meer van branden dan in dezen zomer. De huisbranden zijn moeijelijk op te sommen, maar de veenbranden dreigen met ondergang van geheele oorden, en met vernietiging van groote kapitalen. Wij zullen daarbij even stilstaan, om een denkbeeld te geven van het gevaar, waarmede velen onzer landgenooten bedreigd werden en dat nog niet geheel geweken is. Den 15den ontstond er te Meijel brand in de veenen van den heer *van de Grindt* te 's Hertogenbosch. Het verspreidde zich zoo snel, dat het dorp bedreigd werd. Twee honderd man waren noodig om eene sloot te graven, ten einde het vuur te isoleren, daarin slaagde men eindelijk, doch hoe groot de schade is, door deze vuurzee veroorzaakt, weet men nog niet; doch dien zelfden dag ontstond er brand in den Veenberg te Asten die zich tot Deurne en Bakel uitstrekt. In een oogenblik waren 1000 karren turf verbrand en het kostte groote inspanning het vuur te stuiten. Hetzelfde was het in de Peel van Helden, waar ook eene groote partij turf verbrandde. Aan alle deze rampen kan echter nog paal en perk gesteld worden, maar dat was en is nog in Drenthe overal het geval niet. In de gemeente Marum verbrandde meer dan voor *f* 18,000 aan turf en ongeveer *f* 2000 aan hooi, alsmede de boeren hofsteden op *de Linde*. Op het krakeel, onder Hoogeveen, vertoonden duizenden roeden veen eene vuurzee, de vrees dat het vuur zich aan de bosschen zoude mededeelen, deedt alle krachten inspannen om de vlammen te stuiten en daarin is men eindelijk geslaagd; de schade is nog niet berekend. Den 24sten Augustus verbrandde het veen onder Asserwijk van de HH. H. S. Gratama & Co. en bedroeg ongeveer 33 stok oude en 20 stok nieuwe turf. Te Schoonoord, waar ook een hevige brand in het veen woedde, stond men groote angst uit, omdat daar de woningen veelal van turf opgetrokken zijn, velen werden ook door de bewoners verlaten. Wijders woedde het vuur in de veenen van Exlo, Valthe, Weerdingen, Odoorn en Sleen, waar tevens een aantal huizen eene prooi der vlammen werden. De uitgestrekte veenen van *Haulerwijk de Heide*, (de Polder) en *Appelscha* zijn aangestoken en glimmen als een reusachtige kool vuur. Ook te *Wilp* brandde een huis af met 1000 vuren baggerturf. Ook te Stads-Kanaal, Pekela en Buinerveen woedt het vuur vreesselijk. Wij verkeeren, dus schrijft men uit Drenthe, bij voortduring in een zorgwekkenden toestand, het vuur bedreigt ons van alle kanten en aan blusschen valt niet te denken, want niet alleen dat alles kruiddroog is, maar het daarvoor noodige water ontbreekt bijna overal. Te Ruinen brandde den 28sten een boerenhuis af; het stond gelukkig eenzaam, want men moest het rustig met den inboedel tot den grond laten afbranden, want er was geen water en indien dat er geweest ware, men hadde er slechts een zeer beperkt gebruik van kunnen maken, want er is in het ernstig bedreigde dorp geen brandspuit. Ten slotte zijn nog behalve de kleine brandjes, te Zwolle 1, te Valkenswaard 5, te 's Heerenberg 2, te Tilburg 3 en in het Belgische stadje Mechelen 28 huizen in de asch gelegd. Na deze onvolledige opgaaf van de meest belangrijke rampen, zal het wel geen nader betoog behoeven, dat weersverandering en bepaaldelijk regen, voor ons land niet alleen, maar ook voor aangrenzende rijken van grooten zegen zal zijn.

De prijzen der volgende artikelen zijn deze week genoteerd als volgt:

Winter Tarwe *f* 9,30 a *f* 11,20; Zomer dito *f* 9.00 a *f* 10,00; Winter Rogge *f* 6,80 a *f* 7,50; Winter gerst *f* 6,80 a *f* 7,00; Zomer dito *f* 6,40 a *f* 6,60; Spelt *f* 3,50 a *f* 3,80; Witte Erwten *f* 7,50 a *f* 8,50; Groene Erwten *f* 7,50 a *f* 8,00; Duiven Boonen *f* 7,50 a *f* 8,00; Bruine Boonen *f* 11,00 a *f* 11,80; Vroege aardappelen *f* 2,00 a *f* 2,50; Lijnzaad *f* 12,30 a *f* 14,60; Kanariezaad *f* 14,00 a *f* 15,00; Gebuild tarwebrood, 28 c.; Gras boter *f* 1,10 a *f* 1,26.

CORRESPONDENT.

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. Quintus, Redacteur.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 29 SEPTEMBER 1857

Democratische Staats Nominatien.

VOOR GOUVERNEUR,

JAMES B. CROSS,

van Milwaukee.

VOOR LUIT. GOUVERNEUR,

E. D. CAMPBELL, van La Crosse.

VOOR STAATS SECRETARIS,

DAVID W. JONES, van La Fayette.

VOOR STAATS SCHATMEESTER,

CARL HABICH, van Dane.

VOOR PROCUREUR GENERAAL,

GABRIEL BOUCK, van Winnebago.

OPZIENER VAN OPENB. ONDERWIJS,

LYMAN C. DRAPER, van Dane.

VOOR BANK COMPTROLEUR,

JOEL C. SQUIRES, van Iowa.

VOOR GEVANGENIS COMMISSARIS,

EDWARD McGARRY, van Dodge.

Stemming, Dingsdag, 3 Nov. 1857.

HET HELPT NIET.

Zoodra de heer James B. Cross tot kandidaat voor het gouverneurs ambt was benoemd, was het de algemeene verklaring der republikeinsche bladen, dat hij een bekwame, eerlijke en populaire man, en diensvolgens een zeer sterke kandidaat is. Thans komen zij, om de bekentenis welke het publiek opinie hen heeft afgedrongen, weder te verzwakken, met de aanmerking voor den dag, dat hij een Barstow-man is, in de hoop, daarmede de democraten van het spoor te brengen. Hoe erbarmelijk deze kunstgreep werkt, blijkt uit het oordeel van mannen, die men waarlijk niet wegens vereering van Barstow aanklagen kan. Zoo zegt de Wisconsin *Pinery*: "De abolitionisten geven zich veel moeite, de democratische nominatien zwart te maken, door hetzelve een Barstow ticket te noemen; deze vogelverschrikker helpt echter niet. Vooral tegen den heer Cross zijn deze mannen zeer verbolgen. Nu, vrienden, wij gelden vermoedelijk voor eenen Anti Barstow man; wij zullen ons echter nimmer van de nominatie eens democraats, gelijk de heer Cross is, laten afschrikken; hij is als kandidaat goed genoeg voor ons. Ja nog meer, wij gelooven dat hij de beste man is, die voor dat ambt kan gevonden worden; zelf de republikeinen stemmen toe dat hij bekwaam en eerlijk is; en daar tegen zijne politieke antecedenten niets kan ingebragt worden, en hij op eene eerlijke en behoorlijke manier door de democratische staats conventie tot kandidaat werd benoemd, zoo zal iets meer als bloote humbug vereischt worden, om democraten tegen hem op te ruijen. Gij moogt het gelooven, mijne heeren, dat gij gansch op eenen verkeerden weg zijt, wanneer gij, door het geschreeuw van "Barstow ticket", de geringste scheuring in de democratische gelederen denkt te veroorzaken."

Ook het volgende kan aantoonen, hoe weinig acht er geslagen wordt op het geroep van "Barstow ticket", hetwelk is overgenomen uit de *Jeffersonian*, een hevig Anti-Barstow blad. Daarin heet het: "De democratische kandidaten ondergaan thans reeds de vuurproef, en worden door eenige van de leiders der oppositie als de werktuigen der Barstow partij gebrandmerkt. Deze beschuldiging zal echter weinig ingang vinden en door de democraten van Wisconsin volstrekt niet geloofd worden; want het is wel bekend, dat de meerderheid der afgevaardigden in de Conventie Anti-Barstow mannen waren en wij moeten nog vernemen, waarom men dan de heer Cross openlijk in eenen hoogeren graad met Barstowismus verbindt, dan duizenden andere democraten, die in zulk aangelegenheden met den voorlaatsten gouverneur in aanraking kwamen. Nogthans maakt het bij de oppositie geen onderscheid wie de democratische kandidaten zijn. Al waren zij nog zoo goed, hun karakter zoude worden aangevallen, (dit is zoo de mode in dit land) en iedereen weet, dat dit het middel is, waardoor de tegenpartij tracht te zegepralen. Men late alzoo dergelijke bloote bewegingen geen gewigt hebben."

Randall en de Matigheids Wet.

Toen de matigheids wet (welke door Barstow in 1855 met een veto werd belegd) in Assembly ter behandeling voorkwam, stelde de tegenwoordige republikeinsche kandidaat voor gouverneur, de heer A. W. Randall, destijds een lid van de Assembly, op eenen schoonen dag het volgende Amendement op dat wetsontwerp voor:

"Van de bepalingen dezer acte zullen uitgezonderd zijn, wijn, bier en cider, welke in dezen staat gefabriceerd zijn, onder voorwaarde: dat in alle onder dezer acte voorkomende gevallen het de wettige presumptie is, dat de betreffende wijn, bier of cider niet in den Staat zijn gefabriceerd, dat alzoo de aangeklaagde *bewijzen* moet, dat bedoelde wijn en cider zuivere wijn en cider is en in den Staat gefabriceerd werden, en het bier mede *in* den Staat gefabriceerd werd. Verder voorbehouden: dat door deze acte de verkoop van bier in hoeveelheden *beneden vijftien gallonen niet zal worden toegestaan.*

Dit was het amendement van den heer Randall. Hetzelve werd niet aangenomen en toen werd de vraag voorgesteld, of de (gansche) temperance bill tot eene derde lezing (gelijk men weet zooveel als de anneming) zal worden verordineerd. De afstemming daarover was als volgt:

Voor stemden de heeren Abbott, Adams, Allen, Bond, Colley, Davis, Falvey, Field, Filer, Gary, Goodrich, Goodall, W. Grant, Gunn, Harrington, Hollenbeck, Hooper, Howard, Isham, Judson, Kirkpatrick, Lee, Love, McIndoe, Merriam, Merrill, Mosher, Parker, Pratt, **RANDALL**, Rose, Sherman, A. Taylor, Virgin, Wakeley, Warren, Welch, Whirry, White, Williston en Sholes, Spreker—41.

Tegen stemden de heeren Bennet, Boyd, Cary, Chase, **CROSS**, Delaney, Dewolf, Downs, Earnest, Ebbet, Fisher, Gibb, Gok, Griffin, Hull, Juneau, Lavis, Martin, Moscowitz, O'Neil, Ramsey, Ribble, Rogan, Rood, Ruan, Schwefel, Schrago, B. Smith, P. H. Smith, Thompson, Van Norstrand, Vilas en Vliet—33.

De heer Randall stemde alzoo voor de matigheids wet en de heer James B. Cross er tegen.—Hieruit kunnen onze lezers zien van welke zijde de wind waait.

De Badger Boy!" Eenige jaren geleden (1849) waren Wm. A. Barstow en A. W. Randall boezem vrienden; in 1853 waren zij echter bittere vijanden en deed Randall alles wat in zijne magt was om Barstow's nominatie voor gouverneur te voorkomen. In die dagen hield A. F. Pratt te Waukesha eenen hengst, genaamd "De Badger Boy." Baird was in het veld als de Whig kandidaat en Holton als de Abolition Freesoil-Volks kandidaat, voor welke regter Randall evenmin stemmen wilde als voor Barstow. En wat deed hij nu? Hij stemde voor den hengst voor Gouverneur! Ja, de tegenwoordige republikeinsche gouverneurs kandidaat schaamde zich niet zijne hoogste eer als burger te schandvlekken en voor een dier te stemmen. Aldus lezen wij in de Appleton Crescent.

☞ De heer A. Marschner sedert ongeveer zes jaren uitgever alhier van de *Wisconsin Republicaner*, heeft zijn blad en drukkerij verkocht aan Mr. Chas. Zillier, die j.l. Zaturdag het eerste nommer heeft uitgegeven onder den naam van *National Demokrat*. Wij heeten laatstgenoemden welkom in de rei van uitgevers, en wenschen hem van harte goed succes. Mr. Marschner, afscheid van de vrienden en vijanden zijns blads nemende, zegt: "Ik, van den eenen last (als uitgever) ontheven, zal mij des te gewilliger onderwerpen aan den anderen, namelijk aan eene vlijtige en zorgvuldige redactie des nieuwen blads."

Klaarblijkelijk een "trick."

De Madison *Argus* zegt: Iemand onder den naam van L. A. Kennedy—die, indien wij ons wel herinneren, eene groote rol speelde in de conventie welke Bashford benoemde—schrijft aan de Milwaukie *American*, "dat do know nothings voor Cross zullen gaan." Zoo wij goed onderrigt zijn, dan was Randall voorzitter van een know nothing loge in Waukesha. Zijne vrienden, bewust van het hatelijke merk dat eene openlijke ondersteuning der know nothing party op hem vestigen zoude, gebruiken Kennedy in de *American* om te zeggen dat de know nothings Cross ondersteunen. De streek is te klaar, om opheldering te behoeven. Het zal geen verstandig man in den Staat misleiden. 't Geschiedt alleen om Randall te helpen en toont de "billijke en eerbare middelen" aan, tot welke hij toevlugt neemt om te slagen. Wij weten, dat in dezen omtrek al de know nothings voor Randall gaan.

☞ De New York *Observer*, een godsdienstig blad, maakt op het antwoord van President Buchanan aan de veertig geestelijke heeren van Connecticut de volgende aanmerking:

Geen waar Republikein kan het antwoord van den President lezen, zonder de eenvoudigheid en schoonheid van hetzelve te bewonderen, welke zulk eene vrije en directe gemeenschap tusschen de burgers en den Hoofd Magistraat veroorloven. De President ontvouwt de daadzaken, welke hem in deze opzigten (nopens Kansas) ten rigtsnoer verstrekten, allerduidelijkst, en verbindt zich daarna plegtiglijk, dat een verzet tegen de Constitutie en de wetten "met de gansche magt der regering zal onderdrukt worden." Dit officiële stuk, uit zulk eene bron komende, met zoo veel bekwaamheid en zorg opgesteld, kan niet falen eenen magtigen invloed op het gemoed des volks uit te oefenen.

☞ De Milwaukie *American*, het organ der Anti-Barstow partij, heeft zich voor den heer Cross en de overige demokratische kandidaten verklaard.

☞ De Milwaukie *Wisconsin* — verleden herfst een hevige voorstander van Fremont—blijft steeds weigeren het republikeinsche Staats ticket te ondersteunen. Ook hij schijnt te zien, dat er ergens eene schroef los is bij die partij.

Stroop uit Maisstengels.—Er zijn onlangs proeven genomen, om stroop uit mais- of corn stengels te bereiden. Een landbouwer in Exeter Township, Pennsylvanie, heeft, gelijk de *Readinger Adler* schrijft stroop uit genoemde stengels en uit het zoogenaamde Chinesche suikerriet getrokken. De uit corn vervaardigde siroop had eene schoone donkere stroop kleur en de regte dikte, en was geheel fijn van smaak. De landbouwer nam slechts eene *proef* in het klein. Hij nam van acht *mais* stengels het onderste gedeelte (van den grond tot aan de aar); deze stengels, in eenen appelmolen gekneusd en met de handen uitgeperst, leverden een kwart sap op, en dit, na 30 minuten lang gekookt te hebben, een pint der vermelde stroop. Met het Chinesche suikerriet ging hij op gelijke wijze te werk en verkreeg eene schoone stroop, die echter niet ten volle zoo stijf was, ook geenen zoo fijnen smaak had, als de uit het gewone corn bereide stroop.

De Cholera van hare magt beroofd.— Zekere Doctor John M. Honnieberger, die vele jaren in de Indische hospitalen de cholera behandeld heeft, heeft van de 20 gevallen er 19 genezen. Lord Canning heeft besloten, deze geneesmiddelen door eene commissie te zullen laten onderzoeken, en als zich derzelver geneeskracht bevestigt, ze dan den ontdekker af te koopen en tot nut der gezamentlijke wereld te openbaren.

Onvergeeflijke zorgeloosheid.—Toen het op de *Central America* bekend werd, dat de pompen niet in orde waren, werd er natuurlijk naar eenen timmerman gevraagd, en, het is bijna niet te gelooven, er was noch timmerman noch gereedschap te vinden. Kap. Badger zegt ten stelligste, "niemand stelde voor om de pompen te boxen, maar bij onderzoek was noch timmerman, noch gereedschap te vinden, en het water nam snel toe." De eigenaars van die stoomboot verdienen een plaatsje in het rasphuis.

Hoofdpijn en Zwakte.

De heer Silas J. Liscomb, te Birmingham, zegt: "Ik heb in Boerhave's Hollandsch Bitter een geneesmiddel voor hoofdpijn en zwakheid gevonden; ook mijne vrouw heeft het met den besten uitslag gebruikt."

De heer A. S. Nicholson, te Pittsburgh, merkt ook aan, dat hij er voor hoofdpijn veel baat bij heeft gevonden.

Neem een halve theelepel vol in, driemaal daags, een uur voor het eten. Eet matig, en wel gezond voedsel, en gij zult ondervinden, dat het inderdaad een geneesmiddel is voor hoofdpijn, allerlei zwakte, hardlijvigheid en aambeijen. Daar het heel eenvoudig van zamenstel is, kan het door den ongestelde zonder vrees worden ingenomen, en daar het eene fijne specerij geur heeft, is het zeer aangenaam voor de verzwakte maag.

Een ander stoomschip vergaan.—De stoomboot *Norfolk*, die van Philadelphia naar Norfolk voer, ging in denzelfden storm verloren, waarin de *Central America* verging. Zij strandde en sloeg aan stuk. Hare passagiers en bemanning, 47 in getal, gingen in de booten, en werden door de stoombooten *J. Whitney* en *California* opgenomen. De *Norfolk* had eene kostbare lading in.

ONDERGANG VAN DE STOOMBOOT "CENTRAL AMERICA."

De stoomboot *Central America* verliet Aspinwal op of omtrent den 6 Sept. l.l., en had aan boord de passagiers, het geld en de brieven, die den 20 Augustus San Francisco verlieten. Het juiste getal der zich aan boord bevindende personen is onbekend; doch men zegt dat de passagiers en de bemanning ongeveer zes honderd vijf en twintig geteld hebben. Zij had bijkans zestien honderd vijf en twintig duizend dollars in specie in.

Er is niets bekend van hare reis van Aspinwall naar Havana; doch wij vernemen van de *Empire City*, dat zij op Dingsdag den 8sten, des morgens ten 9 ure, Havana verliet. De *Empire City* verliet Havana op denzelfden dag.

De volgende mededeeling van den heer H. H. Childs, een der passagiers, die door een schip werd opgevischt, nadat hij een uur of zes in het water had gelegen, boven gehouden door eenen levensbeveiliger, is de volledigste opgave van het verlies des schips, die wij nog ontmoet hebben:

Ik voer op den 8 Sept., op het stoomschip *Central America*, van Havana naar New York. Bij de overkomst van Aspinwall af was het weder aangenaam en de zee kalm geweest; doch op den namiddag van den dag van afvaart van Havana, stak er een frissche westelijke wind op. Op den volgenden morgen woei het zeer sterk, terwijl de wind bleef toenemen zoo lang de dag duurde. Des nachts was er geene vermindering in de woede van den storm, en het begon te regenen in stroomen. Des Donderdags woei het eenen orkaan, en de zee ging zeer hoog Des Vrijdags woedde de storm vreesselijk.

Des morgens ten 11 ure van dien dag, werd het voor het eerst onder de passagiers bekend, dat het schip een lek had gekregen en veel water in kreeg. Er werd onmiddelijk eene rij mannen gevormd, en toen gingen zij aan het uitscheppen van het water uit de machine kamers, zijnde de vuren reeds gebluscht. Wij wonnen zoo veel op het water, dat wij in staat waren weder te stoomen; doch wij hielden het slechts eenige minuten vol, en toen was het voor altijd gedaan. Het scheppen duurde echter voort, en werd in alle hoeken van het schip volgehouden, tot dat het ten laatste te gronde ging.

Gedurende Vrijdag nacht won het water trapsgewijs, maar allen aan boord welgemoed zijnde, werkten zoo goed als zij konden, begrijpende dat, als de morgen aanbrak, zij misschien een schip konden seinen en gered worden. De noodlottige Zaturdag kwam eindelijk, maar bragt niets aan dan eene toegenomen woede van den wind. Toch nog werkten wij door, en omstreeks des namiddags ten twee ure, bedaarde de storm een weinig en de wolken braken. Dit gaf nieuwe hoop en allen werkten nu als reuzen.

Des namiddags ten 4 ure ontdekten wij een zeil, en deden noodschoten en plaatsten onze vlag te halver mast. Dit werd gezien, en de brik *Marine*, van Boston, hield op ons aan. Wij beschouwden toen onze redding als zeker. Zij kwam digt bij ons, en wij praaiden haar en gaven onzen toestand te kennen. Zij draaide bij op ongeveer eene mijl afstands, en wij plaatsten in de drie eenigste behoudene booten *al de vrouwen en kinderen, en zij werden behouden aan boord der brik gebragt.* Toen de avond naderde ontdekten wij een ander zeil, dat op onze seinen antwoordde, en digt bij ons kwam. Kapt. Henderson deelde onzen toestand mede en verzocht hen bij te draaijen en eene boot te zenden, daar wij er geene over hadden. Zij beloofde zulks te doen, maar dat was het laatst dat wij van haar zagen, behalve op eenen afstand, die elk oogenblik grooter en grooter werd. Ten 7 ure zagen wij geene mogelijkheid om het schip langer boven water te houden, ofschoon wij allen begrepen, dat, als wij dit slechts tot den morgen doen konden, wij gered waren. Na verloop van weinig tijds brak voor het eerst eene zware zee over het bovendek van het schip, en toen verdween alle hoop.

Er werden nu aan allen levensbeveiligers gegeven en wij schoten twee vuurpijlen af, toen *eene vreesselijke zee over ons heen vloog, en de stoomboot oogenblikkelijk naar den grond ging. Ik denk dat er zoo vier honderd of vier honderd vijftig zielen op den oceaan aan de genade der golven werden prijs gegeven.* De storm was te dezer tijd geheel gaan liggen. Wij lagen allen digt bij elkander, en gingen zoo als de golven ons vatten. Er werd niets of zeer weinig gezegd, behalve dat elk zijnen kameraad aanmoedigde. Twee of drie uren lang werd er dus moed gehouden, en ik geloof niet dat er in dat tijdsbestek iemand verdronken is, maar zij, die niet zwemmen konden, werden uitgeput, en allengskens gingen zij een voor een de eeuwigheid in. De hoop dat ons van de twee vermelde schepen booten zouden gezonden worden verliet ons weldra, en ons vertrouwen was nu slechts op de Voorzienigheid—"en welken beteren troost kondt gij of ik verlangen?" Ik zag mijne kameraden snel wegzinken, en dien nacht ten een ure was ik bijna alleen op den oceaan, ongeveer twee honderd mijlen van land. Nogtans hoorde ik kreten van allen, die nog schreeuwen konden, welke niet ver van mij af waren, maar ik kon hen niet zien.

Binnen een uur van dezen tijd af zag ik een schip, hetwelk ik oordeelde ongeveer eene mijl van mij af te zijn.—Frisschen moed scheppende, worstelde ik op het schip aan en bereikte het, toen ik bijna was uitgeput, en zij trokken mij met touwen aan boord. Het bleek eene Noorwegsche bark te zijn, van Belize, Honduras, bestemd naar Falmouth, Engeland. Ik vond er aan boord een stuk of drie mijner kameraden, en den volgenden morgen ten half tien hadden wij 49 brave mannen aan boord, en deze zijn de eenigsten, zoo wel ke ik weet, dat zij gered zijn.

Wij kruisten aldaar rond; tot dat wij meenden allen, die nog in leven waren, gered te hebben, en gingen toen onder zeil. De bark had levensmiddelen te kort, en het volk leefde van gort. Wij kregen een weinig thee en koffij om ons te verfrisschen, en des Zondags middags praaiden wij de bark *Saxony*, op weg naar Savannah, die ons van levensmiddelen voorzag, en vijf onzer aan boord nam."

— Wij deelen nog de volgende bijzonderheden mede:

Het schip was de oude *George Law*, gerepareerd en herdoopt in de *Central America*, en wordt gezegd de laatste vijf jaren niet geschikt geweest te zijn, om zee te bouwen. Als dit zoo was, dan was het de misdadigste en moorddadigste handelwijze van de eigenaars, zulk een wrak vaartuig in zee te zenden. Volgens de laatste opgaven waren er 625 menschen aan boord, van welke slechts een honderd gered zijn.

De *Herald* geeft de volgende cijfers op als het geldelijk verlies bij dit treurig ongeluk:—

Schatten geladen in California	$1,600,000
In passagiershanden	300,000
Waarde van schip en lading	250,000
Gezamentlijk verlies	$2,150,000

Het gedrag van den bevelhebber der ongelukkige boot, luitenant William L. Herndon, verdient meer dan slechts in het voorbijgaan aangestipt te worden. Hij had over de booten van het schip te bevelen, en kon dus elk oogenblik in eene derzelven plaats genomen, en zich gered hebben. Als hij gewild had, zou hij de plaats van den eersten machinist hebben kunnen innemen, die er op stond om in eene der booten te gaan, ten einde, gelijk hij zeide, te zorgen dat zij naar het schip terug keerde, en met gegronder reden dan deze, omdat hij meer gezag zou hebben kunnen uitoefenen: maar toch weigerde hij van eene der gelegenheden om zich te redden gebruik te maken, maar bleef heldhaftig bij hen, die op hem zagen, even als op het schip, dat nog onder hunne voeten was, als de hoop op behoud. En toen het noodlottige oogenblik naderde en alle hoop wel haast verdwenen was, weigerde hij nog aan zijne eigene veiligheid te denken, maar zijn horlogie uittrekkende, overhandigde hij het aan eenen der passagiers, op wien geene andere verpligtingen rustten dan voor zich zelven te waken en die daarom gered kon worden, en verzocht hem het als een laatst teeken van hem, en ter zijner gedachtenis te geven, en ging toen te gronde met het schip en die, welke er nog waren op gebleven. Wij moeten hier nogmaals zeggen, dat *al de vrouwen en kinderen gered werden.* Welk een edeler bewijs kon er met mogelijkheid van het karakter van den kapitein geleverd worden, dan dit denken in het uur van het uiterste gevaar aan de zwakken en afhankelijken, die niemand dan hem hadden om op te steunen. Hij heeft aan zijn huisgezin een edel erfdeel nagelaten in deze sterfuur daden van den echtgenoot en vader—het land mag trotsch zijn op dit gedrag van een zijner zonen, en het publiek zal gevoelen, dat reizen te midden der gevaren der zee ten minste half van zijn gevaar ontdaan, waar de schepen aan zulke mannen zijn toevertrouwd!

Hoe zeer steekt hierbij het gedrag van den eersten machinist niet af! Toen hij zich op de brik *Marine* in veiligheid bevond, keerde hij niet naar de ongelukkige boot terug, gelijk de anderen deden, zelfs bootsman Black driemaal.

De waardeloosheid van goud.—Velen der geredde passagiers van de *Central America* zeggen, dat de passagiers van een schip zelden in het bezit zijn van zoo veel geld, als die van genoemde boot. Velen waren welgestelde lieden, en er waren er slechts weinigen, wier bezittingen geene honderden bedroegen, terwijl meerderen hun goud bij duizenden dollars telden. Het grootste gedeelte der passagiers bestond uit teruggekeerde goudgravers, van welke sommigen hierheen kwamen om hun verkregen kapitaal uit te zetten, in de hoop op een beter leven, en anderen om hunne huisgezinnen te halen en naar het goudland terug te keeren. Doch naar mate de storm voortging te woeden, werd er al minder en minder aan goud gedacht, en toen het, des Zaturdags, al meer en meer duidelijk werd, dat zij elk oogenblik te wachten hadden, door de golven te worden verzwolgen, ontdeden de rijken zich van hunne geldriemen en strooiden het goud over den vloer der kajuit, zeggende dat het nemen kon die wilde,—zoo bekroop hun de vrees dat deszelfs gewigt (eenige ons of ponden) hun het leven zou kosten. Volle beurzen, van welke sommigen $2,000 bevatten, lagen onaangeroerd op de sofa's. Reiszakken werden geopend, en het glinsterend geld en glinsterend metaal werd op den grond nitgestort, met de verkwisting der wanhoop des doods. Een der passagiers, die gelukkig gered is, deed eenen zak open en strooide voor $20,000 aan goudstof de kajuit rond en zeide, dat hij, die wilde, zijnen gouddorst kon lesschen; maar men liet het onaangeroerd liggen, als of het slechts vuilnis was. Eenige uren van te voren zou bij iedereen, die getracht had een greintje te nemen, van hetgeen hij thans van zich wierp, hebben nedergeslagen.

☞ Onlangs verwijlde in het Madison Huis te Covington, Ky., eene vrouw met haren man en twee en dertig kinderen! Zij was ongeveer zestig jaar oud, maar zag er nog jeugdig en sterk uit.—Is er onder onze vrouwelijke landgenooten, iemand die hier tegen op kan?

gij met mij mede kondt gaan, want ik heb daar ginds vrienden genoeg, die de zaak ten mijnen gevalle wel bespoedigen zouden. Slechts het passagiersgeld—daar ligt de knoop."

Hij verzonk in nadenken en gepeins, schudde het hoofd, trok de schouders op, mompelde onverstaanbare woorden, en sprong eindelijk, nadat hij menigen medelijdenden blik op Augustijn, die zijne uitspraak angstig verbeidde, geworpen had, snel en plotseling op.

"Hoor eens, mijn jongen," zeide hij, "gij bevalt mij! Wie zijne moeder met zulk eene liefde aanhangt, als gij, die ver over de zee gaan en alle gevaren trotseren wilt, om haar eenen onbezorgden ouderdom te verschaffen, die moet een goed mensch zijn. En eenen goeden mensch niet in een goed werk te willen ondersteunen, dat zou gewetenloos en zondig wezen, en is ten minste des ouden Stedings zaak niet. Let op, wat ik u zeg. Ik moet thans iets gaan doen, dat mij misschien een uur of twee ophoudt. Wandel intusschen hier de haven op en neder, op dat ik u zonder moeite wedervinde, en laat u den tijd niet lang vallen. Maar ga niet weg, hoort gij? Ik heb nog iets met u te spreken en misschien iets zeer gewigtigs."

Augustijn beloofde stipt te zullen gehoorzamen, want hij zag wel, dat kapitein Steding het goed met hem meende, en hij had in allen gevalle niets te verzuimen. Als de kapitein hem niet medenam, dan kon hij misschien weken lang op een ander schip moeten wachten, en dus kwamen een paar uren niet in aanmerking. Derhalve wandelde hij, toen kapitein Steding zich met snelle schreden verwijderd had, langzaam op de kaai rond, en beschouwde met nieuwsgierige oogen de vele, nieuwe voorwerpen, welke de groote en vermaarde zeestad hem in eene snelle afwisseling aanbood. De vele zeelieden, die op het strand rondwoelden, en met het lossen of laden der schepen bezig waren, de zwaar geladene booten, die op het water heen en weder voeren, de lieden uit vreemde werelddeelen, wier donkere gelaatskleur zoo zonderling bij de blanke Europeanen afstak, de rijke kooplieden, die deftig rondwandelden en naar hunne kostbare goederen keken, de lastdragers met de zware balen op de breede schouders—dit alles was onzen Augustijn nieuw en hield zijne aandacht zoo bezig, dat hij voor eenige oogenblikken zelfs zijne moeder, zijne zusters, het doel zijner reis, en den ouden kapitein Steding vergat.

Op eens klonk digt bij hem een luide, gillende kreet. Augustijn keerde zich om en zag een meisje, dat angstig de handen wrong, en als radeloos langs den waterkant op en neder liep. Augustijn snelde op haar toe, volgde de rigting van haren strakken, vertwijfelingsvollen blik, en zag een kind, dat oogenschijnlijk zoo even van den kant in het water moest zijn gevallen, uit de golven opduiken. Augustijn was een vlug en behendig zwemmer. In een oogenblik had hij zijnen rok uitgeworpen, en in het volgende oogenblik was hij reeds in het water gesprongen, waar hij met bekwame hand het kind greep, en voorzigtig deszelfs bleeke gezigtje boven water hield. Ondertusschen waren er nog andere menschen opmerkzaam geworden. Terwijl Augustijn met zijnen last naar het eerste het beste schip zwom, zette men eene boot uit, nam er hem en het kind, dat nog half magteloos en bewusteloos was, er in, en roeide toen ijlings naar den naasten trap toe. Te gelijk schreijende en lagchende rukte het meisje het kind uit Augustijns armen en drukte het met onbeschrijfelijke verrukking aan haar hart. Het kind kwam thans weder spoedig tot zich zelf, en Augustijn, geheel tevreden met hetgeen hij gedaan had, wilde zich juist verwijderen, om drooge kleederen aan te trekken, toen er plotseling een man, bleek, sidderend, ademloos, kwam aanvliegen, en het kind met den uitroep: "leeft het?" in zijne armen rukte. Toen het hem met de heldere oogen vriendelijk aanzag en met den lieven, kleinen mond glimlachte, juichte hij van vreugde en wierp eenen blik ten hemel, die zijne gansche, diep gevoelde dankbaarheid jegens God, den beschermer des kinds, uitdrukte.

'En wie heeft mijn lief, dierbaar kind gered?" vraagde hij toen. "Aan wien heb ik haar leven te danken?"

De meid wees naar Augustijn, en deze zag zich plotseling door twee stevige armen omvat en voelde zich zoo krachtig tegen eene breede borst gedrukt, dat hij het wel had willen uitschreeuwen.

"Alzoo gij, mijn jongen, zijt de redder der kleine Lucy!" riep hij met eene donderstem, die Augustijn thans terstond voor die van den eerlijken kapitein Steding herkende. "Groote God, hoe wonderbaar zijn uwe wegen! Wat volgt niet dikwijls een goed voornemen de belooning op den voet! Luister, Augustijn, het kind, dat gij gered hebt, is het dochtertje mijns reeders, en terwijl hij met mij hierheen kwam, om u, als den wakkeren zoon eener brave moeder, den edelsten bijstand te verleenen, moet gij hem het eenigste, geliefde kind van eenen gewissen dood redden! Wie hier des Hemels schikking niet herkent, die moet waarlijk wel stekeblind zijn. He, mijnheer Strootsof, dit is de man, dien gij wildet weldoen, en die de schuld der dankbaarheid reeds vooruit heeft afgedaan."

De heer Strootsof, dien de tranen in de oogen stonden, omarmde Augustijn, bedankte hem met woorden, die uit het hart kwamen, en vatte hem onder den arm, terwijl hij zijne aardige, vriendelijke, kleine Lucy, die intusschen geheel van haren schrik bekomen was, op den anderen droeg.

"Ik laat u niet gaan," riep hij Augustijn toe. "Steding, neem gij hem onder den anderen arm! Hij moet mede naar mijn huis; ook de moeder moet hem danken, dat hij het kind gered heeft, en dan zullen wij zien, hoe ik mijne dankbaarheid bewijzen kan. Voort, voort, opdat wij eer te huis zijn, dan het gerucht van het voorval, dat zoo ligt een vreeselijk ongeluk voor mij, voor mijne vrouw had kunnen worden! Voort, voort! Want als mijne vrouw er van hoort, zou de schrik haar kunnen dooden."

De weigering van Augustijn, en het voorwendsel, dat hij toch ten minste zijne doornatte kleederen diende uit te doen, vond geen gehoor. Kapitein Steding, wiens breed, gebruind, goedaardig gezigt van vreugde glinsterde, vatte Augustijn bij den arm en trok hem met een geweld mede, voor welke elke tegenstand vruchteloos zou zijn geweest.

"Voorwaarts, marsch!" riep hij op zulk eenen beslissenden toon, dat er aan geene tegenspraak te denken was. "Mijnheer Strootsof heeft te huis eene groote kast vol kleederen, en ik sta er voor in, mijn lieve jongen, daar gij zulk een brave zoon en een hulpvaardige redder in den nood zijt, dat hij er de besten voor u zal uitzoeken. Marsch, mijn beste! Wij mogen den vader niet ophouden, die het hart der moeder eenen doodelijken schrik besparen wil."

Augustijn gaf toe, in stilte den goeden Schepper dankende, die hem gelegenheid gegeven had, een menschenleven te redden, en twee anderen met hemelsche vreugde te vervullen. Na weinige minuten had men het huis van den heer Strootsof bereikt, en, dank zij de groote haast des bezorgden echtgenoots, de moeder wist nog niets van het ongeluk, dat was voorgevallen. Toen de vader verhaalde, wat er geschied was, werd zij eerst doodsbleek, bedekte haar geliefd kind met kussen en tranen, die zij te vergeefs trachtte in te houden, en reikte toen met eenen onbeschrijfelijk dankbaren blik Augustijn de hand.

"Gij zijt de redder mijns kinds," zeide zij; "eisch van mij, wat gij wilt, mijn goed, mijn leven, alles—alles zij u toegestaan."

"O, dank den hemel, niet mij zwakken mensch," antwoordde Augustijn blozend en met beminnenswaardige bescheidenheid; "mij komt geen dank toe en geene verdienste, want ik deed slechts, wat elk ander mensch in mijne plaats zou gedaan hebben."

"In allen gevalle, mijn jongen, hebt gij uwe kleederen mooi nat gemaakt, en het is tijd, dat gij droogen aantrekt!" riep de oude kapitein Steding vrolijk: "Met uw verlof, mevrouw: ik zal zorgen, dat de arme jongen andere kleederen aan krijgt. Kijk maar eens, hij beeft als een popelblad."

Nu liep en rende alles, wat beenen had, om Augustijn, wiens doornatte kleederen men in de ontsteltenis vergeten had, bijstand te bieden. Steding bragt hem in de garde robe van den heer Strootsof, en in minder dan een half uur was Augustijn zoo schoon en droog, als of er dien dag nog geen druppel water aan hem gekomen was.

III HOOFDSTUK.

NATTY.

Augustijn dacht te edel, om zich de toevallige liefdedienst, welke hij den rijken koopman, den heer Strootsof, bewezen had, te laten betalen. De heer Strootsof wilde hem wel is waar rijkelijk beloonen, maar hij wees alles van de hand, en nam verder niets aan, dan den vrijen overtogt naar Amerika en eenen hartelijken brief van aanbeveling aan eenen vriend aan gindsche zijde van den oceaan, dien de heer Strootsof hem mede gaf. Zijne onbaatzuchtigheid deed hem volkomen het vertrouwen, de genegenheid en de achting van den rijken koopman en den wakkeren kapitein Steding verwerven, en Augustijn vond spoedig gegronde redenen, om deze beide mannen dankbaar te zijn.

Gaarne had de heer Strootsof den hupschen, bescheiden jongeling nog langer bij zich gehouden; maar de kapitein drong op de reis aan, en ook Augustijn hield elk uur voor verloren, dat hij niet ter volbrenging zijner zaak, of ter verzekering der toekomst zijner moeder, aanwendde. De heer Strootsof en zijne vrouw overlaadden hem met zegenwenschen, en het werd hun zigtbaar zwaar, van Augustijn te scheiden. Maar reeds den volgenden dag begaf zich deze met kapitein Steding aan boord der *Carolina*, en een uur later ligtte het schip het anker en ijlde moedig zeewaarts.

Kapitein Steding trok zich Augustijn als een vader aan. Hij nam hem in zijne eigene kajuit op, die natuurlijk de beste op het schip was, en verschafte hem menigerhande kleine voordeelen en gerijfelijkheden, die er niet weinig toe bijdroegen, om hem de bezwaren der lange zeereis te verligten.

Overigens besteedde Augustijn zijnen tijd voortreffelijk. Er bevond zich een Amerikaan op het schip, die de taal der Indianen, met welke hij in vroegeren tijd menigmaal in aanraking was gekomen, bijna zoo goed als zijne moedertaal verstond, en met dezen man maakte hem de kapitein bekend, opdat hij zich eenige kennis van de taal der wilden verschaffen zoude.

"Daar gij met de Indiaansche volkeren," zeide hij, "tamelijk dikwijls in aanraking zult komen, als gij uw plan doorzet, kan het geen kwaad, als gij de middelen bezit, om u aan hen verstaanbaar te maken. Met menschen, wier taal men verstaat, komt men veel beter te regt, dan met anderen, en daarom—doe uw best, mijn jongen."

Augustijn zag de voortreffelijkheid dezes raads in, en maakte van elk uur der lange reis gebruik, om van Nathanael Cooper Indiaansch te leeren. Natty, zoo werd zijn naam verkort, schepte veel vermaak in Augustijns vlijt en leerzaamheid, en kreeg den jongeling, wiens voortreffelijke hoedanigheden hij meer en meer leerde kennen, elken dag liever. Hij en Augustijn werden weldra de beste vrienden, en daar Natty, ofschoon ook slechts een arme matroos, toch een braaf, regtschapen en vertrouwenswaardig mensch was, zag kapitein Steding het gansch niet ongaarne, dat hij zich zoo innig aan zijnen jongen vriend hechtte. (*Wordt vervolgd.*)

☞ Bion, iemand van verdriet de haren uit zijn hoofd ziende trekken, zeide: "Denkt die man dat kaalheid een geneesmiddel is voor droefheid?"

DE MORMONEN.

Deze hebben hunnen apostel Young, zoowel in godsdienstige, als in wereldlijke dingen als hunnen onbeperkten monarch beschouwd en hebben door hunne bekrachtiging der veelwijverij, die zich zelfs tot bloedschande uitstrekt, aan de wereld ergernis gegeven. Hunne godsdienst is in strijd met republikeinsche instellingen, en derhalve heeft de Regering der Ver. St. grond genoeg, om de Mormonen voor de vijanden der rust en des bloeis onzer Republick te beschouwen. Doch overweegt men met onpartijdige blikken den toestand der Mormonen onder de wetten onzer Republick, dan moet men ook weder toestaan, dat deze secte reden tot bezorgdheid heeft. Gesteld, dat hunne godsdienst hun die blinde gehoorzaamheid gebiodt aan de voorschriften huns opperpriesters, die met eene onbeperkte monarchie gelijk staat, hun deze veelwijverij en bloedschande beveelt, deze fanaticke partijdigheid ter gunste hunner geloofsgenooten, tot schade en nadeel van alle niet Mormonen, dan moet hun een langer verblijven onder de wetten onzer Republick gevaarlijk voorkomen, en het is zeer verschoonbaar, als zij de in onze *onafhankelijkheids verklaring* nedergelegde grondbeginselen op zich zelven toepassen en in practijk trachten te brengen.

De dreiging van Gouv. Brigham Young zal diensvolgens tot eenen strijd voeren, in welken het regt der sterksten beslissen moet. De vraag, of de inwoners van het Territoir Utah met deze den Ver. Staten toebehoorende landstreek naar believen kunnen omspringen, komt daarbij even zoo weinig in aanmerking, als wanneer dezelve ten tijde onzes onafhankelijkheidskrijgs, aangaande de bezittingen der engelsche kroon, op welke de kolonisten woonden, was ingebragt Hadden toen ter tijd de Engelschen overwonnen, dan zouden de onderteekenaars der onafhankelijk verklaring opgehangen en de oproerige onderdanen voorbeeldig getuchtigd zijn geworden; doch daar de kolonisten zegevierend uit den strijd kwamen, werden de aanvoerders redders des vaderlands en onsterfelijke helden, en de eigendom van Engeland ging in de handen des amerikaanschen volks over en wel overeenkomstig de wetten der revolutie, die de plaats van het bestaande regt vervangen en dat wat van ouds is overgebragt, opheffen

Als amerikaansche burgers, die het met den vooruitgang dezer republiek regt meenen, moeten wij, en wel met het volste regt, de Mormonen in Utah als onze ergste vijanden beschouwen; wij mogen niet aarzelen, met tegen deze fanatieke knechten van eenen eerzuchtigen priester de wapenen op te nemen, en dezelve niet eer uit de hand te leggen, voor die gevaarlijke secte voor altijd zal zijn onschadelijk gemaakt. Utah, zoo als het thans is, is eene kankerachtige zweer aan het hart der Republiek, die met het mes verwijderd moet worden, als zij niet het staats ligchaam onzer Republiek verpesten zal.

Een oorlog met de Mormonen zal een ware verdelgingsoorlog worden, die des te moeijelijker door ons zal te eindigen zijn, hoe langer wij dien trachten uit te stellen. Zonder twijfel is onze centrale regering van hetzelfde gevoelen, en wij gelooven ons niet te bedriegen, als wij het vermoeden uiten, dat zulk een verdelgingsoorlog zal begonnen wezen, eer wij drie maanden ouder zijn.—*Balt. Corr. van de Milw. Seebote.*

NIEUWE BOEKEN.—T. B. PETERSON, te Philadelphia, kondigt als ter perse aan, een nieuw deel van het onuitgegeven handschrift van mej. CAROLINA LEE HENTZ, getiteld de "Verlorene dochter." De roem van mej. HENTZ als schrijfster van schetsen, wordt door allen erkend, en de aankondiging van een nieuw werk van hetgeen van haar geschrift onuitgegeven is, zal met blijdschap ontvangen worden, door men geen, die haar talent bewonderde, toen zij nog in leven was. PETERSON is ook op het punt om een recepten boek uit te geven, getiteld "Mrs. HALES Receipts for the million," geschreven door mej. SARA J. HALE, bij al de dames van het land wel bekend Wij hebben in eenige der laatste jaren veel boeken van "recepten" en "wetenswaardige daadzaken" gehad, van welke sommigen nog al wel zijn geweest, terwijl andere het inzien niet waard waren: mej. HALE staat in betrekking met *Godey's Lady's Book*, en heeft een bewonderingswaardig talent om in elk vak het nuttige met het sierlijke te vereenigen. Als het boek beantwoordt aan hetgeen het belooft, dan zal het een ieders aandacht waardig zijn, voornamelijk die der dames. Beide genoemde werken zijn ter perse, en zullen uitgegeven worden en ten verkoop gereed zijn op Zaturdag den 3 Oct. Van beide boeken zullen vrachtvrij exemplaren naar elke streek der Unie gezonden worden, bij overzending van den prijs des boeks, $1,25 aan T. B. PETERSON, 306 Chestnut street, Philadelphia.

☞ Men schrijft ons uit Pella het volgende van den 21sten dezer:

Met den toestand van Pella gaat het good. Wat den oogst betreft, er is een ruim gewas van tarwe, aardappelen, haver, corn, enz. Het vee is vet; hooi werd er veel ingezameld; doch de arbeid en de handel zijn slapper dan in andere jaren. Ook is het vee goedkooper, zoo als ossen, koeijen en paarden. Ziet hier eenige prijzen: tarwe 50 cents het bushel, vleesch van 5 tot 8, boter van 20 tot 25 cents het pond, eijeren 15 cents het dozijn. Corn zonder markt. Wat den gezondheids toestand aangaat, deze is gezegend. Het is dezen zomer niet heet geweest en wij hebben op zijn tijd regen gehad. CORRESPONDENT.

ZEER KOEL.—De heer Taylor, van Cohose, N. Y., een dergenen, die bij de vreeselijke ramp van het stoomschip *Central America* er het leven af bragt, lag ongeveer tien uren lang in het water. Hij dreef op eene plank rond met eenen anderen man, eenen New Yorker, en verhaalt dat, na vier of vijf uren in het water te zijn geweest, met nauwelijks eenige hoop meer van opgevischt te zullen worden, zijn kameraad hem op de onverschilligste wijs van de wereld de volgende vraag deed:—"Wel, Taylor, waar zult gij van nacht uw intrek nemen?"

COSMOPOLITAN ART JOURNAAL. Wij hebben het bovengenoemde werk, voor de loopende drie maanden ontvangen, hetwelk de aankondiging bevat van werken, die dit jaar zullen verspreid worden en eene goede verscheidenheid van leesstof betreffende de fraaije kunsten zoo wel belangrijk voor den kenner als voor den lezer in het algemeen.

De aanlokking om in te teekenen is dit jaar grooter dan ooit te voren. De ondernemers hebben Power's griekschen slaaf terug gekocht, voor $6,000, en zich ook in het bezit gesteld van de beroemde Dusseldorfsche galerij van schilderstukken, welke $180,000 kost, en verscheidene honderden andere werken van schilder- en beeldhouwkunst, die in Januarij e.k. onder de inteekenaars zullen worden verdeeld

Elke inteekenaar zal ook eene prachtige staalgravure krijgen — betwelk gezegd wordt alle tot hiertoe door deze of eenige andere vereeniging uitgegevenen te overtreffen — getiteld "Manifest Destiny" en een exemplaar van het geïllustreerde *Journaal*.

Inteekenings prijs $3,00. Adres C. L. DERBY, 348 Broadway, New York.

EEN ANDER JOHN DEAN GEVAL.—Men heeft te Boston ook een John Dean geval gehad. Eene rijke erfgename liep onlangs weg met haars vaders koetsier. Even als John Dean, ging de koetsier met de dochter zijns meesters op den loop, en even als de New Yorksche wegloopers werden zij getrouwd. Doch de familie zeide eenvoudig: "Zij heeft zich weggeworpen aan een ellendigen koetsier—laat haar gaan—zij heeft voor nu en voor altijd haar paspoort." ☞ zoo blijft het.

FINANCIEEL.

Het is haast onmogelijk om de vele bankbreken, welke dagelijks over gansch Amerika plaats grijpen, bij te houden, tenzij men een dagblad uitgeeft. Voor weekbladen is dit hoogst moeijelijk. Wij raden derhalve onzen lezers de uiterste voorzigtigheid aan in het aannemen van bankbiljetten. Zoo bengt de telegraaf van j.l. Zaturdag weder eene algemeene schorsing van banken in Baltimore, Wheeling, Washington, Pittsburgh, Harrisburgh en Philadelphia. In New York en Boston heerscht nog de grootste opschudding, en alle zaken lijden er door. Wisconsin, hoezeer een uitmuntend bankstelsel hebbende, gevoelt natuurlijk deze oostelijke schokken, en zelfs zijn kortelings ook ettelijke banken in dezen Staat gesloten. Behalve de reeds vermelde hebben nu ook de BADGER STATE BANK te Janesville en de PEOPLE'S BANK te Milwaukie gesuspendeerd. Hare bills zijn echter goed, wegens voldoende waarborg bij den Bank-Comptroleur.

ZONDERLINGE VERDEDIGING IN EENE ZAAK VAN VERLEIDING.—Een jongman te Albany, genaamd Gilbert Bedell, is voor het Geregtshof vrijgesproken, op eene beschuldiging van verleiding, door eene jonge jufvrouw dier stad tegen hem ingebragt. Zijn advocaat ontkende niet, dat Bedell de vader van het kind was, maar zeide dat de wet hem niet oplegde dat kind te onderhouden, als er geene waarschijnlijkheid bestond, dat het ten laste der stad zou komen. De advocaat bewees dat de moeder een persoon van middelen was; dat zij ongeveer $800 in de bank had staan. Het hof onderzocht de wet en besliste ter gunste des aangeklaagden. Om deze reden werd de gevangene vrijgelaten.—Dit is eene gewigtige uitspraak en toont aan, dat de "val" van een jong meisje met middelen niet van zoo veel belang is als die van een jong meisje in armoede.

Deze beslissing moge volgens de wet zijn, maar de regtvaardigheid derzelve gaat ons verstand te boven.

BEVOLKING VAN GRAND RAPIDS.—De volkstelling van Grand Rapids heeft dezer dagen plaats gehad. Wij deelen de volgende opgaaf uit de *Enquirer* verkort mede:

Mannen 3,899, vrouwen 3,729; totaal 7,628. Een jaar geleden was de bevolking 6,505, hetgeen eenen aanwas aantoont van 1,123, hetwelk gelijk staat met 17 per cent. Dat gaat al wel voor die jeugdige stad.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 28 Sept. De *Bank of Sheboygan* is verplaatst naar den hoek van de achtste straat en de Pennsylvania avenue, alwaar zij in haar nieuw locaal eene sierlijke vertooning maakt. Hoe jammerlijk het tegenwoordig met vele banken moge gelegen zijn, onze banken zijn gezond, en bezitten het vertrouwen der handeldrijvende klasse.

— Te Sheboygan Falls worden uitgestrekte voorbereidingen gemaakt voor de aanstaande tentoonstelling van landbouw, die op den 7 en 8 Oct. e.k. zal gehouden worden. Wij hopen, dat de burgers onzer county er een degelijk deel aan zullen nemen.

NEW YORK, 16 Sept.—*In beslagneming van ontuchtige schriften.*—Gelijk men zich herinnert, werd niet lang geleden iemand, Geo A. Ackerman genaamd, als uitgever van een schandelijk weekblad onder den titel "*Venus Miscellany*" in hechtenis genomen, doch door Regter Osborne met eene geldboete van $50 vrijgelaten. De heer Welsh, ambtenaar van de Court of General Sessions, die Ackerman's arrestatie bewerkt had en er geenszins mede tevreden was, dat deze er zoo goedkoop afkwam, heeft sedert dien tijd verdere navorschingen gedaan en eindelijk een bevelschrift tot huiszoeking verkregen, voor de door Ackermann bewoonde gebouwen, 22 en 24 Frankfortstraat.

Dienvolgens vervoegde hij zich gisteren al daar en vond 2 jongens bezig, met het drukken des schandblads. Doch Ackerman, alias Jas. Romeiro, was niet te zien. Een briefje aan de deur zijns kantoors toonde aan, dat hij de stad verlaten heeft en niet voor Zondag zou terug komen. Meerdere meisjes, die met het kleuren der platen bezig waren, werden gearresteerd, doch later los gelaten. De policisten vonden 3400 exemplaren des blads afgedrukt, die zij in beslag namen; desgelijks namen zij de abonnementsboeken met de namen van 4000 a 5000 abonnenten, alsmede den vorm en bij de 1000 andere exemplaren van het blad in beslag, die ingepakt en meestendeels aan boekhandelaars in het gansche land geadresseerd waren. De abonnentenlijst bevat namen van een aantal vrouwen uit alle deelen des lands, zelfs uit de vijfde avenue en andere "fatsoenlijke" streken; verder namen van Congresleden en beambten van verschillenden grand. De vrome, deugdzame stad Boston heeft een paar duizend abonnenten tot dit onzedelijk blad geleverd.

Behalve de "Venus Miscellany" nam de policie nog meerdere duizende banden van schandelijken inhoud en een aantal koperen platen van dezelfde soort in beslag. Er waren er zoo veel, dat de policie den ganschen dag werk had, om ze naar het kantoor van den Deputy Superintendent te laten rijden.

De gearresteerden werden vastgehouden voor een verhoor; maar de hoofd schuldigen, Ackerman en zijn voorgewende drukker, Jas G. Wells, zijn niet vastgezet, ofschoon er bevelen tot inhechtenisneming zijn uitgevaardigd De in beslag genomene goederen, worden op verscheidene duizenden dollars geschat, hetgeen echter derzelver ophanden vernietiging door de vlammen waarschijnlijk niet verhinderen zal.—*Staztg.*

Wij hebben alle eerbied voor het kinderlijke vertrouwen der Staatszeitung in de eerlijkheid der New Yorksche policie; maar vragen desniettegenstaande nederig verlof om van het gevoelen te zijn, dat er nog wel wat uit de vlammen zal worden gered, hetwelk een aardig buitenkansje zal opbrengen, door het, gelijk de Franschen zeggen, *sous le manteau* te verkoopen.—*R. N.*

CHICAGO, 22 Sept. In dit land van prosa zijn liefde avonturen met geheime huwelijken op den *achtergrond* menigvuldiger, dan in Europa, dat het romaneske in monopolie denkt te hebben. De jonge Lochinvar van Cincinnati, en de schoone Ellen van West Chicago, leverden onlangs eene bijdrage tot de geschiedenis der geheime huwelijken.

Lochinvar's hart was geroerd door Ellen's aanminnigheid en vurig drong hij naar de hulde harer liefde, maar de gruwzame mama verzette zich tegen deze vereeniging "Als de nacht aanbrak met zijne duisternis," dan moest Ellen goed of kwaadschiks haar slaapkamertje opzoeken, en slechts de moeder bleef in de spreekkamer, alwaar Lochinvar—Toggenburg zijne minnepijn in den schommelstoel wiegde. Ook dit vergenoegen vergunde hem de moederlijke dochterbewaakster niet lang; zij verklaarde hem, dat hij het huis met zijne afwezigheid gelukkig zou maken, daar men plan had zonder heur te leven. Pijn in het hart en pruimtabak in den mond, reed Lochinvar van en naar Cincinnati. Vast besloten hebbende ten spijt der mama en ten spijt van alles, zijne schoone Ellen weg te voeren, maakte hij zijne voorbereidingen tot de ontvangst eener huisvrouw en keerde verleden Donderdag weder naar hier terug. Zij ontmoetten elkander en vonden eenen "vromen dienaar des Heeren", die voor geld en goede woorden, namelijk voor het eerste, een echtpaar van hen maakte.

Op den avond van denzelfden dag zat Ellen bij de thee en schoof juist op de teederste wijze eenige *crackers* over de rozenlippen, toen er aan de deur werd gescheld. Bridget meldt eenen jongman aan, die de jonge jufvrouw wenscht te spreken en in de voorkamer wachtte. Ellen, door mama gevolgd, treedt de voorkamer binnen en vliegt in de armen van Lochinvar—mama valt in onmagt. Toen de vader verscheen kwamen de ophelderingen en Lochinvar eischt zijne jonge vrouw. De ouders besloten "het onvermijdelijke met waardigheid te dragen," en het jonge paar reisde Vrijdag avond, glinsterend van vreugde, naar Porcopolis.—*Staztg.*

HARTFORD, Conn., 23 Sept. De Hartford county bank alhier heeft hare deuren gesloten. De banknoten worden vol uitbetaald en men hoopt, dat de bank na verloop van 30 of 60 dagen weder zal kunnen geopend worden. Alle andere banken in de stad beschouwde men als volkomen goed.

MILWAUKEE, 26 Sept. De People's Bank te dezer stede, E. B. GREENLEAF, kassier, heeft heden namiddag, voor het verstrijken der bankuren, hare deur gesloten.

De President, H. HAERTEL, magtigt ons om te zeggen, dat de zaken zoo staan, dat al de debets zullen worden voldaan, gelijk de staat, die onmiddelijk zal gedrukt worden, zal aantoonen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Een landbouwer te Dewitt, Clinton county, Iowa, schrijft, dat aldaar op den 1sten September zomertarwe is verkocht voor *twee schellingen* het bushel.—De Galena, Illinois, *Courier* zegt, dat de aardappelen aldaar voor vijf en twintig cents verkocht worden.—De Illinois Great Western Rail Road zal op den 15 October, te Springfield, bij opbod verkocht worden.—De veertig heeren uit New England, die het memoriaal over de Kansas zaken aan Buchanan hebben geschreven, hebben zijnen brief beantwoord.—De grootste spoed, die ooit op den oceaan gemaakt is, heeft het clipper schip *Flying Scud* bereikt, vier honderd en zestig mijlen in de vier en twintig uren.—Te New Orleans zal een jongen van tien jaar worden opgehangen, omdat hij eenen jongen heeft vermoord, die zijn vliegertouw gebroken had.—Doctor Durfee, te Falls River, Mass., heeft in zijne oranjerie eene tros druiven, die op vijftien pond wordt geschat en vier voet vijf duim lang is.—Te Villenova in Chatauque county, N. Y., heeft een jongman, Allan Phillips genaamd, in eene drift zijn vader doodgeslagen.—Isaac Newhall, jr., een der grootste schoenmakers in Massachusetts, heeft twaalf honderd menschen in het werk.—Rachel de groote tooneelspeelster, is, aangezien hare afnemende gezondheid, op het punt van gedoopt en getrouwd te worden—om hare ziel te redden en aan hare kinderen eenen verzorger te geven. — De Western Bank te Lockport, N. Y., is failliet.—Washington Irving schrijft de levensgeschiedenis van Kit Carson, den Rotsgebergte pionier en gids.—Verleden jaar werd er in Connecticut twee en een half millioen voet pijnhout gebruikt, om klokken te maken.—I. Crabill, in Harrison county, Indiana, heeft onlangs een aantal varkens verloren, aan eene ziekte, die veel op *mazelen* geleek. Zij werden bedekt met donker blaauwe vlekken, zoo groot als een drie of vijf cents stukje, en stierven zeer spoedig.—Te Boston heeft eene firma eenen sprong gedaan voor drie millioen dollars, waarschijnlijk door mislukte suikerspeculatien.—Te Sheboygan zal een hotel worden gebouwd, dat 30 a 49 duizend dollars moet kosten.—Groot Brittanje is in oorlog met bijna de helft van het volk des aardbols, en de Vereenigde Staten zijn in vrede met de gansche wereld, behalve met het volk van Kansas.—Te Oswego was eene dame, die over de straat ging met een stukje Californisch goud in den mond, ter waarde van $3, zoo onfatsoenlijk van te niezen, en nieste het geld weg, zoodat zij het niet terug heeft kunnen vinden.

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, Wis. den 28sten September 1857.

Meel,	Tarwe, ℔ zak.	$2,25 @ 2,62
	Rogge, ,, ,,	1,88 @ 2,13
	Boekweit, per 100 lbs.	2,25 @ —
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,		0,85 @ 0,95
Roode winter Tarwe ,, ,,		0,75 @ 0,80
Club Tarwe, ℔ bushel.		65 @ 75
Zomer Tarwe, ,, ,,		60 @ 65
Rogge, ,, ,,		50 @ 56
Garst, ,, ,,		0,65 @ 0,80
Haver, ,, ,,		0,30 @ 0,35
Ind. Koren, ,, ,,		— @ —
Witte Boonen, ,, ,,		1,00 @ 1,25
Erwten, ,, ,,		0,50 @ 0,56
Aardappelen, ,, ,,		25 @ 30
Vleesch, ℔ 100 lbs.		— @ —
Spek, ,, ,,		— @ —
Boter, ℔ lb.		18 @ 25
Reuzel, ,, ,,		— @ —
Kaas		11 @ 13
Eijeren, ℔ dozijn		12 @ 14
Droogo Appels, ℔ bushel		— @ —
Groene Appels, ℔ barrel		3,25 @ 3,50
Spek (mess) ℔ barrel		— @ —
Zout, ℔ barrel		2,00 @ 2,37
Wit Visch, ℔ barrel,		4,00 @ 7,50
Whiskey, per gallon		0,33 @ —
Timmerhout, per M.		7,50 @ 15,00
Shingles, ℔ M.		1,50 @ 3,00
Hooi, ℔ ton		$8,00 @ 10,00
Hout, per cord,		2,00 @ 2,25

Advertentien.

Mengelwerk.

HET MEISJE VAN DE ROTS KREEK

OF

SERAPHINA en RUDOLPHUS.

EEN TREFFEND VERHAAL.

'tWas avond aan de oevers der schoone Rots Kreek. Het zilveren licht der maan, dat zich door de takken der boomen worstelde, onthulde een tooneel van doorschijnende schoonheid. Op eenen ouden stomp, die de stormen van honderd winters had gebraveerd, zat in eene houding van bevallige rust, een engelachtig meisje, dat juist tot de zonnige vrouwelijkheid ontloken was. Zij was schitterend en weergaloos schoon. Webster verbergt zijn roemloos hoofd in het stof, in de ijdele poging om woorden te vinden ter beschrijving harer schoonheid.—Bevallig als een eend, wild als een havik, mijmerend als eene broedende hen, met hare rijke krullen van vlaskeurig goud over hare schouders nedergolvend, zat zij daar gelijk een glansrijke swampengel, terwijl de maneschijn gelijk een stralenkrans op haar sierlijk hoofd rustte. Droefheid en de wolkmid stengels, die rondom haar opschoten, wierpen eene diepe schaduw over haar weergaloos gelaat, en de nachtwind, terwijl hij hare luisterrijke wang kuste, droeg naar hare gestreelde reukzenuwen den welriekenden adem der vlierboezems over. Haar breiwerk lag ledig in haren schoot. Hare oogen, die de vuurvliegen beschaamden, waren verduisterd van diamanten tranen. Zij luisterde met een voorkomen van droevige afgetrokkenheid naar de hartstogtelijke woorden van een edel jongeling, die aan hare voeten knielde. Nimmer viel het maanlicht op een heerlijker, verstandiger gelaat, dan dat, hetwelk naar den verliefden blik der maagd was opgerigt. Nimmer werd moeder aarde door schooner gedaante betreden, dan die, welke den met paardenbloemen bezaaiden oever aan Seraphina's voeten drukte. Zijne gelaatstrekken waren zoo, dat Nebucadnezer of Apollo die zou benijd hebben. Zijn donker doordringend oog was als de Rots Kreek zelve, wegens diepte en klaarheid, en een schitterende spiegel, waarin de waarheid zijner hemelsche ziel werd teruggekaatst. Van zijn breed en zwaar voorhoofd vangde de medelijdende wind de lange Hyacinthus lokken af, welker kleur in de schaduw van eene donkere ravenzwartheid was; maar als het licht er op viel geleek zij op die eens modderpoels, als de zonnestralen er in de schuinte op vallen.

Zijne handen waren zaamgevouwen in eene houding van wanhoop. Hij sprak en zijne toonen waren dof en treurig als het gezang bij de begrafenis van eenen gemartelden stierkikker op den Rots Kreek Dam.

"O schoone koningin des hemels! Reine duif van het door de maan verlichte uitspansel! Doorschijnend licht mijner in nacht gehulde oogen! Aangebedene en geliefde van het hart van mijn hart! Hoe kunt gij aan mijne liefde twijfelen? Twijfelt gij er aan dat de kool den verkwikkenden regen lief heeft? Twijfelt gij er aan dat de kip den deegtrog lief heeft! Twijfel dan aan mijne liefde voor u!—Ach! Liefde is slechts een zwak woord, om den harstogt uit te drukken, die aan mijne levensdeelen knaagt. Wees de mijne, aanbiddelijke, of ik sterf."

"Rudolphus", fluisterde zij, "het kan niet zijn. Het bevel mijns wraakzuchtigen vaders en het besluit des noodlots moet gehoorzaamd worden." En hare stem was zoo welluidend als het gerinkel eener gescheurde koebel in de verte, en zacht en treurig als de laatste weeklagt eens stervenden krekels.

"Spreek niet van gehoorzaamheid gij schoone doch wreede", gilde hij op eenen toon van sprakelooze angst. "Hoe kunt gij daar in uwe koele majesteit zitten gelijk eene bevroren saucijs, en, uit een verkeerd begrip van pligt, aanzien dat mijn lijdend hart voor uwe oogen gaat barsten. Zie," ging hij voort, terwijl zijne stem tot een treurig kermen wegstierf, gelijk het gehuil van eenen kettinghond, dien de rug is gebroken, en hij schudde van de wolkruidbladeren bij hem eenen droppel van gepareldеn dauw. "Zie! De nacht zelfs weent met mij, en betreurt uwe wreedheid."

Het meisje was verschrikt op het gezigt zijner benaauwdheid. Het karmozijnen getij, dat hare wangen gekleurd had gelijk eene stokroos, ebde en liet hare wangen nog witter dan een katoenen kussensloop achter.—Zij stond op van hare plaats, verblindend in hare doorschijnende schoonheid, gelijk eene geschuurde blikken melkkan, als de middagstralen der luisterrijke zon er ten volle op worden uitgestort, en innemend in hare schaduwachtige bevalligheid, gelijk eene gele lelie, drijvende op de heldere wateren van eenen droogen ganzensloot. Zij sprak, en de sterren van den nacht stonden stil, de wind hield op van in de bladeren te kermen, en zelfs de kikkers zwegen om te luisteren.

"Rudolphus, geliefde mijner ziel", sprak zij met eene stem, nog zoeter dan New Orleansche stroop, "gij weet dat ik u lief heb. Mijn hart is aan u gehecht als eene boon aan haren staak. Mijne ooren kennen geene muzijk, dan uwe stem, en mijne lippen geen voedsel dan uwe kussen. Zonder u verhonger—sterf ik. Maar de heining van pligt omringt mij. Zij zit vol wreede spijkers en ik kan er niet over heen. Eene laatste omhelzing, mijn hemelsche, en dan scheiden wij voor eeuwig."

"Spreek mij niet van scheiden," brulde hij, terwijl hij haar aan zijne borst drukte. "Ik zal u nooit verlaten. Een en vijftig locomotieven hebben de kracht niet om ons uit elkanders armen te trekken. Ik zeg u, mijne lieve engelin, de gedachte aan scheiden verscheurt mijne ziel—zij maakt mij gek—zij doet mij tieren en razen gelijk een dolle shanghai—zij doet mij bulken als eene uitzinnige wandluis—zij maakt mij ziek. In mijne razernij zou ik de schepping met wortel en al kunnen uittrekken! Ik zou de aardbeving doen sidderen! Ik zou gloeijende poken verzwelgen! Ik zou den oceaan uitdrinken, en mij zelven dan in de zwarte en steigerende golven storten, die aan mijne voeten rollen."

Seraphina barstte in eenen vloed van tranen uit. Hunne hevige ontroering overweldigde hen, en zij zegen beiden in onmagt neder.

Het was op nieuw avond aan de Rots Kreek—op nieuw zag de koude maan op een tooneel van folterend wee neder. In een donker, akelig, vochtig, somber, spokerig kasteel, gebouwd van de onbehouwen monarchen des wouds, op eenen hoop hooi, lag de engelachtige Seraphina, het slagtoffer der vaderlijke dwingelandij. Hare saaijen kleederen waren gescheurd en gehavend, haar beminnelijk gelaat vuil en bemorst, hare zilveren haarlokken los neder hangende, hare hemelsblaauwe oogen zoo rood als frambozen en gezwollen van het weenen; maar niettegenstaande dat alles zag zij er zoo schoon uit als ooit. Aan hare zijde stond eene kruik zure karnemelk, en een bord pannekoeken.

"Neen, neen", mompelde zij, het eten weg stootende, "zij moeten niet trachten mijne ellende te verlengen, door mij uitlokkende spijzen voor te zetten; ik wil nooit meer eten, nooit meer!"

Juist nu trof een zwak droevig geluid hare ooren. Zij sprong op.

"Waart gij het, Rudolphus", riep zij. "Ach, neen! Ik wil mij zelve niet met eene vruchtelooze hoop vleijen; het was het kalf maar, dat om mijne moeder blaatte"; en zij zonk weder op het stroo neder, om den dood te zoeken.

Op nieuw deed zich het geluid hooren. Zij sprong op hare voeten en gluurde door eene scheur tusschen de blokken. Het was inderdaad haar minnaar, die met oplettende blikken tot haar kerkerraam opzag, terwijl mannelijke tranen langs zijne wangen biggelden.

"Och, red mij, Rudolphus!" kreet zij.

"Ik zou deze massive greinen deuren met eenen enkelen slag van mijne stevige vuist neder rammeijen", antwoordde hij, "en u aan uwe wreede wachters ontrukken; maar ik ben bang, dat uws vaders verdorde ossen mij zullen steken", en hij zonk in magtelooze woede en wanhoop op den grond neder, en zijn gezigt in de klissebladeren verbergende, huilde hij luid.

"Ween niet, mijn Rudolphus", zeide zij, "ik kom tot u". Dit zeggende daalde het heldenmoedige meisje af naar den stal, en terwijl de vliegen en muggen rondom haar schoon hoofd bulderden, trok zij met hare teedere handen eene eiken plank uit den vloer, en bevond zich weldra op de werf. In een oogenblik waren de gelieven in elkanders armen gekneld. Het graauwtje van Rudolphus stond niet ver van daar, en zijnen beminnelijken last aan zijne borst drukkende, sprong de jongeling in den zadel, en van liefde in een vreemd land fluisterende, galoppeerden zij weg als een gesmeerde bukskogel.

De bliksem.—De bijzonderheden van die vreesselijke doch geheimzinnige kracht, de bliksem, zijn tot het onderwerp gekozen van een belangwekkend geschrift in een jongst nommer van de British Quarterly Review. Er zijn geene twee wolken noodzakelijk tot het voortbrengen van bliksem, daar deze meermalen ontlast wordt uit eene eenzame klomp damp, als er eene verbinding met de aarde kan worden daargesteld. Een Fransch lid der academie, genaamd Marcolle, beschrijft een geval van een wolkje, van slechts een voet in doorsnede, dat eene arme vrouw doodde door eenen bliksemstraal op haar hoofd te laten nederdalen. Het is door Faraday aangetoond, dat de electrieke vloeistof van eenen enkelen straal kan worden voortgebragt door de decompositie of ontleding van slechts eenen enkelen druppel water.

Hoe men zich bemind kan maken.—Wijlen de achtbare William Wirt schreef aan zijne dochter:

"Ik moet u een geheim zeggen. De wijs om u bij anderen aangenaam te maken is te toonen, dat gij om hen geeft. De gansche wereld is als de molenaar van Mansfield, die om niemand gaf, omdat niemand om hem gaf: de gansche wereld zal u zoo behandelen, als gij er haar reden toe geeft. Laat daarom alle menschen zien, dat gij om hen geeft, door hun te toonen wat Sterne zoo gelukkig de kleine, zoete beleefdheden noemt, die zonder praal of vertooning zijn; welker stem te stil is om stil te houden, en die zich openbaren door zachte en toegenegene blikken, en kleine vriendelijke oplettendheden, gevende aan anderen de voorkeur in alle kleine genietingen, aan de tafel, in het veld, wandelende, zittende of staande."

Beecher over jongens.—Henry Ward Beecher wordt gezegd de beschermheilige der jongens te zijn. Men zegt, dat de jongens van Brooklyn hem morgen tot President der Vereenigde Staten zouden maken, als het van hen afhing. Hij bewaart hen voor de policie—hij betaalt hunne boeten als zij glazen breken—hij zegt dat hij het zelf graag pleegde te doen. Des avonds voor den 4 Julij, werd de gewone Plymouthkerk bidvergadering een weinig gestoord door het afschieten van klappers of voetzoekers in het portaal of onder de ramen der kerk. De meeste predikanten zouden een deftig gezigt getrokken en last gegeven hebben om de jongens te grijpen of weg te jagen; doch Beecher glimlachte en zeide: "Het is wel wat lastig, maar ik geloof dat de jongens er pleizier in hebben; waarlijk, ik herinner mij den tijd nog, toen ik er zelf pleizier in had."

☞ Een Pennsylvanisch Duitscher, die eenen koppigen hit had, verhaalt op de volgende wijze, hoe hij hem tot zijnen pligt bragt: "Ik spande hem voor den wagen, met zijn' staart waar zijn kop moest wezen; toen gaf ik hem zoo omtrent een waaijer of twaalf met een stevige heb ik jou daar; hij gaat af, maar ziet den wagen voor hem, en nu gaat hij aan het achteruit scharrelen. Het duurt niet lang of hij struikelt, en gaat op zijn hurken zitten, en kijkt als of hij mooi met zijn eigen in de war zat. Toen nam ik hem er af, spande er hem voor zoo als het hoorde, en voort ging hij zoo goed als een ander mans hit."

☞ "Dit is George de vierde," zeide een uitlegger in een wasschen beelden spel, wijzende naar eene zeer tengere gedaante, met eene tooneel kroon op het hoofd. "Ik dacht dat hij een zeer zwaarlijvig man was," merkte een der toeschouwers aan. "Dat kan wel wezen," antwoordde de man bits, daar die aanmerking hem niet beviel; "maar als gij hier half zoo lang als hij zonder eten hadt gestaan, dan zoudt ge wel tweemaal zoo dun zijn."

Eenen ouden man, die onlangs te Boston op sterven lag, werd gevraagd, of hij niet om eenen geestelijke wilde gezonden hebben.—Hij verzocht den wel. eerw. dr. Colyer te spreken, die gevolgelijk bij hem kwam. De zieke zeide: "Ik heb om u gezonden ten einde u te verzoeken, dat gij van nacht die drommelsche katten op uwe werf stil houdt."

☞ "Pa, hebt gij mij niet geslagen, omdat ik Tommy gebeten had?" "Ja, mijn kind, want gij deedt hem erg zeer." "Welnu dan, papa, dan moet gij mama's muzijkmeester ook slaan; want hij beet haar gisteren regt in haar mond, en ik zag dat het haar zeer deed, want zij sloeg hare armen om zijn hals en wilde hem worgen."

"Doctor, eiliere hoe lang kan een mensch wel leven zonder hersens?" vraagde een kwast te Chicago aan den stads doctor, die aldaar over het geval van eenen onlangs gestorven waanzinnige gesproken had.

"Dat kan ik niet juist zeggen," was des doctors antwoord; "maar als gij mij zegt hoe oud of gij zijt, dan kan ik er zoo wat een slag naar slaan."

☞ Punch leert het boekhouden in vier woorden: "leen ze nooit uit!"

CALENDER VOOR SEPTEMBER, 1857.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons-Opg. U. M.	Zons-Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Dingsdag	5 24	6 36	
2	Woensdag	5 26	6 35	
3	Donderdag	5 27	6 33	
4	Vrijdag	5 28	6 31	Volle Maan, den 4, 's morg. 0 ure, 23 min.
5	Zaturdag	5 29	6 30	
6	Zondag	5 30	6 28	
7	Maandag	5 31	6 26	
8	Dingsdag	5 32	6 25	
9	Woensdag	5 33	6 23	
10	Donderdag	5 34	6 21	Laatste kwart., den 10, 's morg. 6 ure, 6 min.
11	Vrijdag	5 35	6 19	
12	Zaturdag	5 36	6 17	
13	Zondag	5 37	6 16	
14	Maandag	5 38	6 14	
15	Dingsdag	5 39	6 12	
16	Woensdag	5 40	6 11	
17	Donderdag	5 41	6 09	
18	Vrijdag	5 42	6 07	Nieuwe Maan, den 18, 's morg. 0 ure, 49 min.
19	Zaturdag	5 43	6 05	
20	Zondag	5 44	6 04	
21	Maandag	5 45	6 02	
22	Dingsdag	5 46	6 00	
23	Woensdag	5 47	5 58	
24	Donderdag	5 48	5 56	
25	Vrijdag	5 49	5 54	
26	Zaturdag	5 50	5 52	Eerste kwart., den 26, 's avonds 4 ure, 15 min.
27	Zondag	5 51	5 50	
28	Maandag	5 53	5 49	
29	Dingsdag	5 54	5 46	
30	Woensdag	5 55	5 45	

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. van de Wall, Oostburg, dito.
" G. P. Foltzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Hope, Illinois.
" M. Jansen, Thornton, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Arije, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. J. Zorge, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
Zeeland, Mich.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" Henry Hospers, Pella, Iowa.
" L. D. van Horssen, Keokuk, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier cents per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden of het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief aan hen, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan Wis.

[illegible]